

MASTER NEGATIVE NUMBER

6113.13

வேதாந்த தீபிகை
ஸம்புடம் 2, ஸஞ்சிகை 7
பரீதாபி, ஆவணி

[August / September 1912]

Record no. 284

Vētānta tīpikai
Samputam 2, sañcikai 7
Paritapi, Āvaṇi
[August / September 1912]

Record no. 284

Roja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113,

ஸ்ரீ.
ஸ்ரீமதே வக்ஷீ நயலிஹ வரவ்யஹணை நஸீ.
வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அகோபிலமட ஸிஷ்யஸபை பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 2.] பரீதாபிஸ்ர ஆவணிமீ. [ஸஞ்சிகை 7.

விபீஷணர் சரணாகதி.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் விபீஷணர் சரணாகதிப் ப்ரகரணம் எல்லோர்க்கும் படிக்கப் படிக்க ஆநந்தகரமாயும் அனேக விசேஷார்த்தங்களைப்போதிப்பதாயு மிருக்கிறதென்பது ஸர்வ ஸம்மதம். நம்மில் ஆஸ்திகர்களாயும் பக்திச் சரத்தைகளின் மிகுதியால் ஸம்பரதாய விஷயங்களில் கேவல யுக்தியால் சர்ச்சைகள் செய்யக் கூடா தென்றும் இருக்கிறவர்கள், இந்த இதிஹாஸத்தை ப்ராயேண வரஸ்தவமாய் நடந்த விஷயங்களின் வரலாறுக எண்ணுகிறார் களே ஒழியக் கட்டுக்கதையாய் ஒருவரும் எண்ணுகிறதில்லை. தேவதைகளின் கார்யார்த்தமாய்ப் பகவான் அவதாரஞ் செய்த தும், அதையறிந்த ப்ரஹ்மா நாரதமஹர்ஷியைக் கொண்டு ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷிக்கு ராமசரித்திரத்தை ஸங்க்ரஹமாய் ஞாபகம் செய்வித்ததும், பிறகு தானே அவர் முன்பாக ஆவிர்ப்பவித்து அவர் வாக்கிலிருந்து “ஶாநிஷாடி” என்னும் ஸ்லோகம் உண்டானதைப் பற்றி விஸ்மிதராயிருந்த ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷிக்குத்தானே இந்த ஸ்லோகம் உண்டாகும்படி கட்டளையிட்டதாய்ச் சொன்னதும், பிறகு அவருக்கு ராமாயணக் கதைமுழுவதும் நன்றாய் மனதிற

31½

ROJA MUTHIAH
47, HOSPITAL STREET
KOTTAIYUR-623 106

Library's copy lacks front wrapper

ப்ரகாசிக்கும் என்றும், ராமாயணக் கதையை ஸ்ரீலோகருபமாய் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லிக் கட்டினாயிட்டதும், ஏதோ கட்டுக்கதைக்குக் கல்பிதமான ஒரு உபோத்தாப மென்று எண்ணாமல், வாஸ்தவமாய் நடந்த விஷயங்களென்றே ஹிந்துக் களென்கிற நம்மவர்களின் நம்பிக்கை. இதற்குப் ப்ரமாணமாக, “ரஹஸ்யம் உபுக்ராஸம் உயதீபுத் தஸ்ய யீஷிகம் | ராஜஸ்ய ஸஹஸனஸிதெத்ரம் ராக்ஷஸாநாம் உஸவபுஸம் | வெவெஹ்யொரஸெ வ யதீபுத் உபுக்ராஸம் யதி வா ரஹம் | தவாவ்யவிதீதஸ்வபுஸ விதீதம் தெ வவிஷ்யதி” என்னும் மூல வாக்யத்தையும் உதாஹ ரிக்கிறார்கள். விசேஷமாய் இங்கிலீஷ்ப் படிப்புள்ளவர்களும் தூத னமான விமர்சன்களைச் செய்கிறவர்களுமான சிலர், ‘என்ன இருந் தாலும் ராமாயணம் காவ்யந்தானே? வாஸ்தவமாயிருந் திருக் கக் கூடிய சில அம்சங்களை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, தன் புத்தி சாதூர்யத்தையே உபயோகப் படுத்தி ஸந்தர்ப்பங்களை மஹாகவி சேர்த்திருக்கவேண்டும்’, என்று அபிப்பிராயப் படுகிறார் கள். எந்த அம்சங்களில் இவர்கள் வாஸ்தவத்தை ஒப்புக் கொள் கிறார்களென்றும் எந்தப் பாகங்களை கல்பிதங்களாய் எண்ணுகிறார் களென்றும் இப்பொழுது நாம் விசாரிக்கவேண்டுமென்கிறேன். இரு திறத்தார் அபிப்பிராயத்திலும் சரணுகதி கட்டம் மிகவும் உத் தமமான தென்பதும் அதினால் நமக்கு உண்டாகும் தத்வஞா னமும் சமத்த்காரமும் அந்யாத்ருஸ்மென்பதும் நிச்சயம்.

இந்த ப்ரகரணம் ராமனை விபீஷணர் சரணமாக யடைந்ததை விவரிக்கிற தென்பது நன்றாய் ஏற்படுகின்றது. சரணமாக அடை வதாவது, ரக்ஷகனாக வேண்டி அடைவது. ஒரு சக்தியுள்ள புரு ஷனைச் சக்தியில்லாத, ஏதோ ஆபத்தில் வர்த்திக்கும், மற்றொரு புருஷன் அடைக்கலமாக அடைவதை நாம் பார்க்கிறோம். அப் படிச் சரணமடைகிறவன் மன்னிலை இருக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தை நம் வலித்தாந்தத்தில் ஆசார்யர்கள் செவ்வையாய் விசாரித்திருக் கிறார்கள். சரணமடைந்தவன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேறு கதியற்றவனாயும், ரக்ஷகனானவனிடத்திலும் அவன் சக்திவிஷ யத்திலும் பூர்ண விஸ்வாஸ முள்ளவனாயும், அவனுக்கு விரோத மான காரியங்களைத் தவிர்த்து, அவனுக்கு அணுகூலமான செயல் களைச் செய்கிறவனாயும், தன்னைச் சரணயன் அங்கீகரிப் பாரோ

மாட்டாரோ என்று பயந்து தைய்யமடைந் திருப்பது மாகிய இந்த ஐந்து அங்கங்களும் சரணுகதி அங்கங்களாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை “சூநு-கூடு-ஸ்ய ஸங்கூபம், ப்ராதிசுக்ரு-ஸ்ய வஜ்-உநம் | ரக்ஷிஷ்ய-தீதி வீஸ்ராஸம் மொவ்யுக்ஷ வரணம் தயா | சூதூ-விஷ்ணு-காவ்ய-உணெ-ஷ்ய-பா-ஸரணா மதி” என்கிற ப்ரலோகங்களும் விவரிக்கின்றன.

ஸ்ரீவிபீஷணர் செய்த சரணுகதியில் இந்த ஐந்து அங்கங்களும் பொருந்தியுள்ளன வென்பதை ஸ்ரீ-ஸபமாய் அறியலாம். ஸ்ரீ நிக மாந்த மஹாதேசிகள் செய்தருளியிருக்கும் அபயப்ரதாந ஸார மென்னும் க்ரந்தத்திலும் இந்த விஷயம் வ்யக்தமாய்ச் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. அதை இங்கு ஸங்க்ரஹமாய்ச் சொல்வோம். ஸ்ரீராமனுக்கு அணுகூலங்களைச் செய்ததும் ப்ரதிகூலங்களை வர் ஜித்ததும், “ப்ரதீப-தாம் ஞாஸராய நெயிலி” என்று பல தடவை ராவணனிடத்தில் முறையிட்டதாலும், “தூத-உ-நஸ ஞா ய-பி ராஜீவய” என்று ஸ்ரீராமன் பராக்ரமத்தை எடுத்து உக்கோஷித்த ஹநுமானைக் கோபத்தினால் வதஞ்செய்யும்படி கட் டனை யிட்ட ராவணனுக்கு “நடி-உ-சா வயஜிஹ-ஹி” என்று உப தேசஞ்செய்து அவன் எண்ணத்தை மாற்றினதிலும், “திகூ-வ-தூ-ராஸ-ஞா-ஸ-ராவ-ஸ-ஸரண-ம-தம்” என்று ராமனை யடைய விரோதிகளான புத்ரதாராதிகளைவிட்டு விலகினதிலும், தெளிவாய் ஏற்படுகிறது. ஸர்வலோக ஸரணயனென்று ஸ்ரீராக வனைச் சொல்வதாலும், நான்குபேர் மாத்திரமான பரிஜனத்தோடு ஸத்ருஸமீபத்தில் நிஸ்ரங்கமாய் வந்ததாலும், “ஹ-ஸரண-ஜிஹ-தா-ஜிஹ-பு” என்கிறபடி கிஞ்சித்தேதனும் சந்தேகம் தோன்றாத கம் பீரமான குரலுடன் தன் வருத்தாந்தத்தைச் சொன்னதினாலும் ஸ்ரீ விபீஷணர்வானுடைய மஹாவிஸ்வாஸம் ஸ்வயக்தமாகிறது. “ராவ-ஸ-ஸரண-ம-தம்” என்னும் வாக்யத்தாலேயே “மொவ்யுக்ஷ வரண” மென்னும் ரக்ஷகனாய் வரித்தது காட்டப்பட்டது. ‘நிவெடிய-த-ராம்-க்ஷி-பு’ என்பதினாலே, சரணுகதிக்கு ப்ரதான மான ஆத்மநிசேஷம் வ்யக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. ‘லொ

ஹம் வரூஷிதஸூந ஞாலவலுவாவோநிதீதஃ” என்பதாலும், “ஸ ரௌநிஹதாநிஹாந” என்கிற ஆர்த்த ஸ்வரத்தாலும், ‘கூதிபூ’ என்பதினால் ஏற்படுகிற த்வராதியுத்தாலும், “ததௌஸூ” ஹய ராமத” என்கிற ஸ்ரீராமன் வாக்யத்தாலும் கார்ப்பண்யமும் சொல்லப்பட்டது. இந்தக்காரணங்களால் இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்ரீராமன் ப்ரபத்தி சொல்லப் பட்டதென்பது ஏற்படுகிறது.

ஆனால் இந்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயம் எந்தப்பலனைக் குறித்து வேண்டுமானாலும் செய்யப்படலாம் என்றும், அதற்கு அங்கநூர்த்தியும் ரக்ஷகராய் வரிக்கப்பட்டவருக்கு சக்தியும் உண்டானால் ஒருகாலும் வீண்போகாதென்பதும் நம்மாசார்யர்களின் லித்தாந்தம். மேலும் எந்தப்பலனை அபேக்ஷித்தாலும் அது விஷயமாய் ஒரேதடவைதான் இந்த உபாயாநுஷ்டாநம் செய்ய வேண்டுமென்றும் க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ப்ரகரணத்தில் விபீஷணர் செய்த ப்ரபத்தி எதைக்குறித்து என்று நாம் விசாரிப்போமானால், இது ராஜ்யார்த்தமாய்ச்செய்த ப்ரபத்தி என்று சொல்ல பல உபபத்திகள் தோன்றுகின்றன. அவைகளை இங்கு முதலில் விசாரிப்போம்.

“வெணுஸூர க்ஷரயாயாதூ” மமவஹுரணாஸிதுநாம்” என்றும் “வெணுஸூர க்ஷரமதிஃ வரூபிஃ வஹ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “சூரோ ஜிஜ்ஞாஸுரயாதூ” ஜூநீ வ வபுரூஷஷபூ” என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவிதமான விபாகமும், வஸ்துகதியில் மூன்றுவகையாகவே பிரிந்து, ஜஸ்வரயம், கைவல்யம், பரமபதம் என்கிற பலன்களை முறையே அபேக்ஷிக்கிற மூன்றுவித சரணுகர்களை உலகத்தில் உலகத்தில் இவர்களில் ஜஸ்வரயத் சார்யர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களில் ஜஸ்வரயத்தை விரும்புவோர்களுக்கு அந்தப்பதத்தின் அர்த்தமாக எல்லா ஜஹிகவாழ்க்கையும், ஸ்வர்க்காதிபோகங்களும், ப்ரஹ்மப்பட்டம் ஜவரயிலுண்டான எல்லா அதிகாரங்களும் அடையலாம் படியாகு மென்பது லித்தாந்தம். கைவல்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாவின் பரிசுத்தஸ்வரூபத்தின் ஸாக்ஷாத்காரமும் அதனுலுண்டான ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியும் உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மோக்ஷார்த்தமான சரணுகதி

செய்ப்பவர்களுக்குப் பகவானை அடைதலாகிற பரமபத ப்ரபத்தியும் நிரந்தரமான பரமபதவாஸமும், நித்யமான பகவத் கைங்கர்யமும் கிடைக்கிறதென்பதும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்பலன்களில் மேல் பலத்தை விரும்பி ப்ரபத்தி செய்வாருக்குக் கீழ்ப்பலன்கள் ப்ரர்த்திதங்களில்லாவிட்டாலும் ஆநுஷங்கிகமாய்கிடைக்கலாம் என்பது நமது லித்தாந்தம். இதற்கு முல்வாக்யம், “ஸரீ ராரொமய ச்ய ஸாஹொமொஸொவா நுஷங்கிகாநு” டிஹாதி ஸ்ராயிநாஃ நிதூஷ்வமயபூ டொஹரிஃ” என்பது தான். இதனர்த்தம், “மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் பகவான் அதனுடன், அதாவது, அதற்குப் பூர்வமாகச் சரீரத்தின் ஆரோக்யம், ஜஸ்வரயம், போகங்கள், முதலான எல்லாவற்றையும் தன்னிஷ்டத்தால் கொடுப்பார்” என்கிறது. இப்படிப் பலங்களின் ஸ்வபாவம் இருக்கச்செய்தேயும், எந்தபலத்தைக்கோலிப்ரபத்திசெய்கிறானோ அதற்கு மேற்பட்டதான பலத்தைப்பகவான் கொடுக்கிறதில்லை என்பது லித்தாந்தம். இந்தச் சரணுகதி தர்மங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ விபீஷணஸ்ரீவான் செய்த சரணுகதியில் என்ன பலம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட தென்றும், சரண்யன ஸ்ரீராமன் எந்த பலத்தைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார் என்றும், நாமநிந்த வரையில் விபீஷணருக்கு எந்த பலம் சித்தித்ததென்றும் விசாரிப்போம்.

ஆதியில் ஸ்ரீவிபீஷணர் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசஞ்செய்யுங்காலத்தில், “யாவஜி கௌமர ஹணஃ ஸுஹுஜிஃ ஸர்ஷதூ ஸர்ஷதூ வபரிவபுணஸுகாரொஃ” நிமயஹு ராஜா வபரிவபுணஸு கவொரா ஹுதெயபுயா ஹிஷயெவெமபுஹிதஃ” என்று சொல்வதினால், ராவணனுடையவும் ராக்ஷஸர்களுடையவும் கேஷம் தத்தையே உத்தேசித்து லீதையைத்திருப்பிக்கொடுத்து யுத்தத்தை நிவ்ருத்திசெய்ய வேண்டுமென்று உபதேசித்தார். பிறகு அவர் இந்த்ரஜித்தின் வாக்பாருஷ்யத்தைக் கண்டித்து அவனை பாலனைன்று அடக்கி, “ஸர்ஷதூ வபரிவபுணஸு கவொரா ஹிஷயெவெமபுஹிதஃ” என்று நிஹ லீதஸொகாஃ” என்று மறுபடியும் ராவணனிகளுடையவும் தன்னுடையவும் நாசம் ஏற்படாமல் யுத்தத்தை நிறுத்தவே ப்ர

யந்நய்யட்டார். பிறகு இந்த ஹிதோபதேசத்தை ராவணன் திக் கரித்து விபீஷணரைச் சந்தேகித்து ‘ஜோதயோ நொ ஹா வஹாம்’ என்றும் ‘கூலாந்தா பிக்ஷுஹஸம்’ என்றும் இவரை அச்ராவ்யமான நிந்தைகளைச் செய்தவுடன், அவனை விடுவதாய் நிச்சயம்பண்ணி ‘சூதூநம் ஸவபுரோ நகூஷ பஹீஹே’ ஸாரா க்ஷஹாம்” என்று தான்முன் சொன்னதையே வற்புறுத்தி, அவன் ஸஹவாஸத்தில் இஷ்டமில்லாதவராய், ‘யதுநாநி ஸுலக்ஷணம்’ என்கிறபடி ராமபக்ஷஸ்ரயணமே இந்த ஆபத்தகாலத்தில் உசித மென்று நிச்சயித்து ஸ்ரீராமனிடத்தில் வந்தார். இவர்புத்தவீரராகையால் கேவலம் சரீரநாசத்தை நினைத்துப்பயந்து ராமனையடைய வில்லை. விபீஷணர் தர்மாத்மாவாகவும் பரமகாருணிகராகவும் இருந்தபடியால் ராவணனுடைய அக்ருத்யத்தில் ருசியில்லாதவராய் ராமனுடைய குணங்களில் பக்ஷபாதத்தினால் அவரை ஆச்ரயித்தார். இவர் வ்யக்தமாய் தன் எண்ணத்தை விவரிக்காவிட்டாலும், சரீரநாஸத்துக்கும் ராஜ்யநாஸத்துக்கும் அபயஸஸஸ்க்கும் ஹேதுவான ராவணஸ்ரயத்தை விட்டதால், ஸ்ரீராமனை ஆச்ரயித்ததில் தர்மிஷ்டனென்கிற ஸம்பாவனையும், பவிஷ்டரை ஆச்ரயித்ததனால் உண்டாகக்கூடிய தன் சரீர ரக்ஷணமும், யுத்தத்தில் யஸஸ்யம், ராவணஜயம் நேர்ந்தால் ராஜ்யப்ரபத்தியும் ஆகிய ப்ரயோஜனங்களை உத்தேசித்தே இவர் அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். இவர் ஸ்ரீராமன் ஜயத்தை நம்பினவராய் இருந்தாலும் அதற்குக் கேவலம் மாறுஷத்வத்தில் தோன்றும் உபபத்திகளைச் சொல்லுகிறாரே ஒழிய, அவர் பரத்வத்தையாவது, தேவகார்யமாய் அவதரித்திருப்பதையாவது நினைத்தவராய்க் காணப்படவில்லை.

“யஸிபுப்யாநஸுபிஹாநஸுபி, உக்ஷாகஹஸுபுஹவஸுபு ராஜ்யம்! புஹ ஹஸுபு தயாவியஸுபு க்யுதெஷுஷாஸுபு ஸுபு ஹவணி ஶிஷாம்” என்கிற ஸ்லோகம் ஸ்ரீராமனுடைய ப்ராக்ரமத்தையும் ததுஸ்விலில் பாண்டித்யத்தையும் சொல்லுகிறதே யொழிய அவர் பரத்வத்தை ஸஞ்சிக்கவில்லை. ஆகையால் இந்த ஸந்தர்ப்பம் வரையிலுள்ள விபீஷணர் வாக்யங்களால் இவர் பரத்வத்தை அறிந்து மோக்ஷத்தைப் ப்ரார்த்தித்ததாய்த் தோன்ற வில்லை. “ஸவபுஹாஸஹாஸுபு ராவவாய ஶிஹாதுந”

என்கிற வாக்யத்தாலும் மோக்ஷார்த்த சரணுகதி ஸஞ்சிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லமுடியாது. ஸாக்ஷாத் ஸத்ருவின் ப்ராதாவாகத் தானிருப்பதையும், சபலர்களான பல வானர்கள் ஸ்ரீராமனைச் சூழ்ந்திருப்பதையும், இவர் நான்குபேருடன் எதிரில் நின்றவுடன் அவர்களுக்குண்டான பயத்தையும் ஸம்ப்ரமத்தையும் அறிந்த விபீஷணர் ராகவனிடத்தில் பூர்ண விஸ்வாஸத்தால் அவர் ஹ்ருதயத்தில் உடனே ஸ்புரிக்கும்படியாய் கம்பிரமானவும் அர்த்தவத்தானவுமான இரண்டு பதங்களை ப்ரயோகிக்கிறார். “ஸவபுஹாஸஹாஸுபு” என்பதால் ‘ரகுவம்சத்திற் பிறந்த சக்ரவர்த்திகளுக்கு ஸோகம் முழுவதும் பரிபாலிக்கவேண்டிய ப்ரஜைகள்தானே. இவைகளில் வானர்கள் என்றும் ராக்ஷஸர்களென்றும் பேதம் வைக்கலாமோ? ஆபத்தகராய் ரக்ஷையைத் தேடுவதில், வாலியால் துரத்தப்பட்டு வநசாரியான ஸூக்ரீவனுக்கும் ராவணனால் அவமானம் பண்ணப்பட்டு அலறி ஓடிவந்திருக்கும் எனக்கும் வாசியுண்டோ? அவரை ரக்ஷித்து என்னைத்தவிர்க்க வேண்டுமென்பது தர்மமோ?’ என்கிறார். ஆனால் நீர் ஸத்ருபக்ஷ மல்லவோ? உம்மைச் சேர்த்தால் நீர் சித்ராந்வேஷியாய் ஸமயத்தில் அடிக்கமாட்டாரோ? உம்முடைய ஆகாரசேஷ்டிதங்கள் எங்களுக்குத் தெரியவில்லையே? கதாபாணியான உம்மை வணங்கி வந்தவராய் எப்படி எண்ணுகிறது? மாயா விகளான ராக்ஷஸ்களிடத்தில் எப்படி விஸ்வாஸம் வைக்கிறது? எனறு வானர்கள் பலவிதமாய் ஸங்கைப் படுவதை அறிந்த விபீஷணர், “உஹாதுந” என்கிறார். என் சித்த வ்ருத்தியை ஸ்ரீராமன் அறிவார். உங்னைப் போல் அவர் இங்கிதம் அறியாதவர் அல்ல. நீங்கள் அல்பர்களாகையால் பயப்படுகிறீர்கள். மஹா ததர்யசாலியான ஸ்ரீராமன் என்பலத்தைக் கண்டு கலங்குவாரோ? ராவணன் என் ப்ராதாவானால் என்ன? அவன் அபராதியானால் என்ன? “ந ஸுபுத்யபகாராணாஸுபு ஸதரிஷ்யாதுவத்யபாஹு” க்யுஷிஷுஹகாரொண க்யுதெநெகந துஷுபிதி” என்கிறபடி ஸாக்ஷாத்ராய் ராவணன் வந்தாலும் அங்கேரிக்கும் மஹாத்மா அல்லவா? என்விஷயத்தில் அவர் உபேகக்ஷ செய்வாரோ? “ராவவாய” சரணாகதி தர்மத்துக்கு ப்ரவர்த்தகர்களான ரகுவம்சத்தர்களில் இவர் ஒருவரல்லவோ” என்று

ஸாபிப்ராய மரயும் நிச்சங்கமாயும், ஸ்ரீராமன் செவியிலும் வான ரர்கள் செவியிலும் ஸமமாய்ப்பட்டாலும், கூடார்த்தங்கள் ஸ்ரீராம னுக்கு விரித்தமாய் வெளியாகு மென்று அறிந்து மேற்சொன்ன பதங்களை விபீஷணர் ப்ரயோகிக்கிறாரே யொழிய, பரத்தவத்தை அறிந்ததாயும், தான் செய்யும் சரணுகதி மோக்ஷார்த்தசரணுகதி என்றும் ஸஞ்சிக்கும் பதங்கள் சரணுகதி வாக்யத்திலாவது முன் வாக்யங்களிலாவது ஏற்படவில்லை.

இனி விபீஷணுகிகள் அபிப்ராயத்தை அவர்கள் ஆகார செஷ்டிதங்களால் அறிய ப்ரயத்தநப்பட்ட வாக்யங்களின் உக் திகளைக் கொண்டு இந்த விஷயத்தை விசாரிப்போம்.

இங்கு ஹநுமார் அபிப்ராயம் ஸ்ரீராமன் அபிப்ராயத்துக்கு அநுகுணமென்பது ப்ராவிர்த்தம். மற்ற வாக்யங்கள் அபிப்ராயம் ப்ராயேண விபீஷணரைச் சேர்க்கக் கூடாதென்பதே என்றும் வ்யக்தமாயிருக்கிறது. இவர்களில் ஸுக்ரீவன் சொல்வ தில், விபீஷணர் தங்களுடன் சேர்ந்து பேதம் செய்வாரென்றும், அவர் ராவணனால் அனுப்பப்பட்டுச் சாராய வந்தவரென்றும், அவருக்கு விரோதம் செய்வதே எண்ணமென்றும் எண்ணினதாய்த் தெரிகிறது. “நாக்ஷெஸா ஜிஹயா ஸுஜிஷ்டாயஜிவாமதஃ” என்றும், “நாவணெ.ந ப்ருணிஹிதஃ ததீவெஹி வீலீஷணம்” என்றும் இவர் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீராமன் “சித்ருவாவே ந ஸுஹ்ராதஃ ந தஜெபஃ கூயஃவ ந” என்று தன் அபிப்ராயத்தை வெளியிட்ட பிறகும் வாக்யராமன் தன் எண்ணத்தை மாற்றாத வராய் தான் கீழே சொன்ன வசநங்கனையே திரும்பவும் த்ருடமாய்ச் சொல்லுகிறார். மறுபடியும் ராகவனிடம் சரணுகதிர் மத்தைக் கேட்ட மஹாராஜர், ராமனிடத்தில் விஸ்வாஸத்தால் அவர் மதத்தை அனுஸரித்து, “ஜீவாவபுஷாநாதாயம் ஸுஹிவெதி விலீஷணம்” (எனக்கும் விபீஷணர் கெட்ட எண்ண மில்லாதவரென்றே (இப்பொழுது) மனஸ்வலில் தோன்றுகிறது” என்று சொல்லி, அவரைத் தங்களுக்குச் சமானமாய் ஸ்ரீராமன் நடத்தலர மென்று அப்யுபகமம் செய்கிறார். இவர் அபிப்ராயத் தால் விபீஷணருக்குப் பரமபுருஷார்த்தத்தில் கோரிக்கை என் பது வெளியாகவில்லை.

மற்றவாக்ய விரர்களில் சிலர் விபீஷணரை துஷ்டர் தானென்றும், சிலர் அவர் அபிப்ராயத்தை நன்றாய் அறிந்து தான் சேர்க்கவேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். புத்திமானாயும் ராமனிடத்தில் பரமபக்தியால் துஷ்டாதுஷ்ட லக்ஷணத்தை அறியச்சக்தியுள்ள வருமான ஹநுமார், மற்ற வாக்யங்களுடைய அபிப்ராயங்களைக் கண்டித்து, அந்த அபிப்ராயங்களால் ஏற்படும் பரிசோதனை அஸக்யமென்று சொல்லி, விபீஷணருடைய ஆகார செஷ்டிதங்களால் அவர் துஷ்டரல்ல வென்று நன்றாய் விவரித்து அவரை பரிசுர ஹிக்கலாமென்று தன் மதத்தைச் சொல்லி, விபீஷணர் ஸ்ரீராமனை அடைந்ததற்கு தனக்குத் தோன்றின காரணத்தையும்,

“உஷ்டேராமஃ தவ ஸஹெவ்ருக்ஷரீ ஶிபுராவ்ருதஃ வ ராவணம் ।

வாலீநஸு வயஸ்யுக்ஷா ஸுஹீரவஃ வரூஹிஷேவிதஃ ॥

ராமஜ்யம் ப்ராப்யயஜாநஸு ஸுஹிபுருவஸிஹாமதஃ ॥

என்கிற வாக்யங்களால் விவரிக்கிறார்.

இதனால் ஸுக்ஷ்மபுத்தியான ஹநுமாருக்கு இவர் ராமஜ்யகாங்க்ஷியாகவே வந்ததாய் மனதில் பட்டது என்பது விசித்தம். விபீஷணர் ஸரணுகதிக்கு இதுதான் உத்திஷ்டமான பலமென்று ஹநுமார் வ்யக்தமாய்ச் சொல்லுகிறார். இந்த அர்த்தம் ஸ்ரீராமன் வாக்யத்தினாலும் த்ருடக்ருதமாய் ஆகிறது. எப்படியென்றால் விபீஷணன் துஷ்டனாகிலும் தனக்குப்பயயில்லை என்பதை, “கூம்ஹுபெருண தாநு ஹநரா ஶிபுரு ஹரிமணெஸுர” என்கிற வாக்யத்தாற் சொல்லி, ஸரணுகதி தர்மம் தனக்கு முக்யமான தர்மமென்றும் அதை அனுஷ்டிப்பதில் தான் வரதங்கொண்டவ ரென்றும் தெரிவித்து, ஸுக்ரீவாதிகளின் ஸம்ஸயம் நீங்கவேண்டியதற்காக, விபீஷணருக்கு லங்காராமஜ்யத்தில் விருப்பமென்றும், ராக்ஷஸர்களல்லாத தம்மை அடைவதால் அந்தராமஜ்யம் தனக்குக்கிடக்க மாகையால் அதை உத்தேசித்தே விபீஷணர் வந்திருப்பதாயும் அதனால் அவரைச் சேர்ப்பதே சரியென்றும் பலவாக்யங்களால் அருளிச்செய்கிறார். “ராமஜ்யகாஜீவ ராக்ஷஸஃ” என்று ஸ்ரீராமன் வாக்யம் இங்கு வ்யக்தமாக இருக்கிறது.

இந்த ராஜ்யவிஷயமான அபிப்ராயம் தனக்கு இருப்பதை விபிஷணருடைய, “ஹவடிதம் ராஜ்யம் ஜீவிதம் உஸுவாநிவ” ‘எனக்கு ராஜ்யமும் உயிரும் ஸுகங்களும் தேவரீரால் கிடைக்கவேணும்’ என்கிற வாக்யத்தினாலும் ஸுகிக்கப்படுகிறது. விபிஷணருக்கு உடனே ராமன் லங்காராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும், விபிஷணர் அபிஸந்தி ராஜ்யவிஷயந்தானென்றே தெரிவிக்கிறது.

இப்படிப் பலவாக்யங்களின் ஸ்வரஸ்யத்தாலும் உபபத்திகளாலும் விபிஷணர் சரணாகதி, ராஜ்யார்த்தமென்று வ்யக்தமாயிருந்தபோதிலும், இதை ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அங்கே நிக்காமல், இந்தப்பகஷத்தை ஆபாதரவிகர் பகஷமென்று நிரவரித்து, ஸ்ரீ விபிஷணுவான் மோகஷார்த்த சரணாகதியையே அனுஷ்டித்தார் என்று விரித்தாந்தம் செய்திருப்பதால், அதைப்பரமாணமாய்க் கொள்ளவேண்டிய நாம் அதின் ஒளசியத்தை விசாரித்து, மேற்சொன்ன யுக்திகளின் தெளர்பல்யத்தையும் அறியவேண்டும். மோகஷார்த்த சரணாகதியென்று நிச்சயிக்க ஆதாரமான யுக்திகளை, ஆசார்யன் உபந்யாஸத்தை அனுசரித்து இங்கு ஸங்க்ரஹிக்கிறோம். முதலாவது, ‘விபிஷணுவார்கருத்தை அடியொத்தினால், மோகஷம் அல்லதுகைங்கர்யமே பலமாயிருக்கும் அதற்கு நிதானமான வாக்யம். “தஸுக்ரபுத்ராஸா ஞாஸாஸா ராவயவஸாஸணம் மதஃ” ‘ஹவடிதம் ராஜ்யம் ஜீவிதம் உஸுவாநிவ’ என்கிற வாக்யங்களே. இந்தவாக்யங்களாலே அஸங்குசிடமாய் எல்லாபுருஷார்த்தமும் பெருமாள் திருவடிகளே என்று அர்த்தமாகிறது. இரண்டாவது ‘ராஜ்யம் ப்ராபுயஸி நஸு’ என்றும் ‘ராஜ்யகாஃக்ஷீ வ ராக்ஷஸஃ’ என்றும் இருக்கிற வாக்யங்கள், மகாராஜருடைய ஆர்த்தியை அடக்க ஸாமான்யமாய் சொல்லப்பட்டவை. மூன்றாவது, விபிஷணுவார் வாக்யமும் பெருமானுட்பட மற்றவர்கள் வாக்யமும் விரோதித்தால், அந்தரங்க ந்யாயத்தாலே, விபிஷணர் வாக்யமே ப்ரபலம். ஸரண்யன் செய்வித்த பட்டா

பிஷேகமும் ராஜ்யதானமும் ‘ஸாஸீஸாஸாமஸு’ என்று சொன்ன ரீதியாய் ஆறுஷங்கிக போகப்ரதானமென்று கொள்ளப்பட்டதும். மேலும் ராஜ்யம் தருகிறோமென்ற பெருமான் வாக்யத்துக்கு விபிஷணுவார் ஒரு ஸமயத்திலும் அப்புகமம் செய்துபதில் சொல்லாமல், ‘ராக்ஷஸாநாம் வபெ ஸாஹஸு...கூரிஷுஸு’ என்று மாத்ரம் சொல்லுகிறார். இதனாலும் இவருடைய நிரபேகஷத்வம்தோன்றுகிறது. நான்காவது. இவர் ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டதும் நீடுழிகாலம் ராஜ்யம் செய்வதும் ஸபத பூர்வகமான பெருமான் ஸாஸநத்தாலே யாதலால், அது கைங்கர்யகோடியில் சேருகிறது. ‘சூரூபாய ஜமநூயூ ஷிக்ஷாகு கூஹுமெஷவத’ என்று நியமித்துத் தனக்கு ஆராத்யரான ரங்கநாதன் விக்ரஹத்தை இவருக்குப் பெருமாள் கொடுத்ததும் ஸ்ரீ விபிஷணுவாருடைய அநந்யப்ரயோஜனமான கைங்கர்யாபிஸந்தியையே காட்டுகிறது.

இவ்வளவும் நியமித்த நம்மாசார்யர் மேலும் “இப்படியன் றிக்கே ஆபாதப்ரதீதி பகஷத்தாலே இவன் ஐஸ்வயார்த்தியானாலும்” என்று அந்தப்பகஷத்திலும், ஸரணாகதி மோகஷபர்யந்த ஸாதனமென்கையால், விபிஷணர் சரணாகதி எதையுத்தேசித்து, என்னும் விஷயத்தில் உபயபகஷத்தின் யுக்திகளையும் பரிசீலிப்பதில் யாதொரு அநெளசியமுமில்லை. மேலும் பகவத்கீதையில் ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர் அங்கப்பரபத்தியை அவலம்பித்ததுபோல், விபிஷணர் சரணாகதி ஐஸ்வயார்த்தமென்று கொண்டாலும் சரணாகதி ஸர்வபலப்ரதையாய் ஆகக்குறையில்லை. அன்றியும், ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் ப்ரபத்தி ப்ரகரணங்களில் மற்றெல்லாவிடத்தும் மோகஷமல்லாதபலமே உத்தேச்யமாய் காணப்படுகிறது. பரதன், ராமன் ராஜ்யம் வஹிப்பதையும், லக்ஷ்மணன் ராமனுடன் காட்டுக்கு ஸஹகமந்ததையும், ரிஷிகள் ரக்ஷணத்தையும், காகாஸுரன் ஜீவனையும், ஸரணாகதியின் பலமாகக்கோரினதை அங்கங்கு காண்கிறோம். அப்படியே விபிஷணர் ராஜ்யார்த்தியாய் சரணாகதி செய்தாரென்பதும் க்ரந்த தாத்பர்யத்துக்கு விரோதமல்ல, எப்படிப்

பார்த்தாலும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸரணுகதி தர்மம் புஷ்கலமாய் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப்ரகாரணத்தில், பெருமானால் அடுத்த சந்தர்ப்பத்தில் ‘ஹவாநு 20-வது விவக்ஷணம்’ என்று ஸ்லாக்கிக்கப்பெற்ற இளைய பெருமாள் தன் அபிப்பிராயத்தை விவரிக்காததற்கும், அவர் அபிப்ராயத்தைச் சொல்லும்படி பெருமாள் நியமிக்காததற்கும் காரணமென்னவென்று ஜ்ஞாதாக்கள் விமர்சம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். சிலவாக்யங்களால் அவர் ஸுக்ரீவனுடன் ஸமாநாபிப்ராயரா யிருந்தாரென்று தோன்றுகிறது. இப்படிச் சொல்வது யுத்தமா? ஹநுமான் அறிந்த விபிஷணருடைய ஆர்ஜவம் பகவதம்ஸரான ஸ்ரீ லக்ஷ்மணனுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? அப்படித்தெரிந்தால் அவர் அதைமறைத்து ஸுக்ரீவனுடன் சேர்ந்த வர்போல் அபிநயித்தது என்னகாரணத்தினால்? இந்த அம்சத்தில் சந்தேகத்தை வித்வான்கள் தீபிகையில் விவரிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

மேலும் விபிஷணர் ராமாதிகள நுமதியின்பேரில் கிட்டிவந்து தன் சரணுகதி வாக்யத்தை ராமன்கேட்கச்சொல்லி நிற்க, ஸ்ரீராமன், ப்ரத்யுத்தரமாக ‘அபயங்கொடுத்தேன்’ என்று சொல்ல வேண்டியவர், அப்படிச்சொல்லாமல், ‘ஹொமநாஹுரம் விவனிவ’ என்று தன் ப்ரீதியை மாத்திரம் காட்டி, தன் கார்யத்துக்கு அநுகூலமாக ‘சூஷ்மாஹி 22 தகௌ நராக்ஷஸாநாஹொ அநுகூலமாக’ என்று ராக்ஷஸ ஸைந்யத்தின் பலாபலத்தைக்கேட்டது யுத்தமா? இதைக்கேட்டபிறகு, ‘ஈஹம் ஹக்ஷா ஸுபிரீவம்.....’ ராஜாமஹக்ஷாஹி’ என்று சொன்னவார்த்தை ‘ஸரணம் ஸரணம் 23’ என்கிற விபிஷணர் வாக்யத்துக்குடனிருந்தால் அழகாயிருக்கும்போல் தோன்றுகிறது. இந்த விஷயத்திலும் வித்வான்கள் தம்மபிப்ராயங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

பாரத்வாஜர்.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ க௃ஷ்ண ப்ரஸாதுதேந மஃ.

ஸ்ரீ பாகவத தனிஸ்லோகம்.

ஜோதே ப்ரயாவஸ உஷ்வாவஸு நஜன வனவ, ஜீவனி ஸநு-வ்ரஸிதாஹவஜீய வாதாஹம் | ஹாதே ஸ்ரீதாஸுஸுதி மதாஹ தநவாஜநாஸியெபு ப்ராயஸோஜித ஜிதோ 2வ்ஸி தெவஹிதொகாஹம் || ஸ்ரீலாமவதம், 10-14, 3

‘ஸாநுஜநத்தை நலியும் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்திற்குப் பிறந்து’, ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் நாமறிய வாய்ப்பாடிவளர்ந்து, மாய்ச்சகடமுதைத்து, மருதிதுத்து, ஆயர்களோடு போயாநிரைகாத்து, அணிவேயின் குழலூகி, வித்தகனாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் நிற்குமளவில், ஒருநாள் கன்றுகள்மேய்த்துத் தன் தேராமோடு கலந்து, காடுகளுக்குப்போய், இஷ்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீருட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடி, வேர்த்துப்பிசித்து வயிறுசைந்து வேண்டுகி லுண்ணும்போது,

ஹிஹுதெணம் 20 ர வடயொ ஸுமமெவெது உககெக்ஷ, வாடு பாணன ஸுணகவபஹம் ததூதாஹம் 20-வ்ஸிஷம் | திஷ்டு 2யெ ஸுபரிஸுஹுதொ ஹாஸயநிஷ்டுவிநெஸம், ஸுமெபு தொகெ திஷ்டி வபஹம் 20-வ்ஸிஷம் 20-வ்ஸிஷம் ||

என்கிறபடியே, தேவதைகளெல்லாரும் ஆகாயத்தில் திரளாகவந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ‘ஈஹம் ஹி ஸவபுயஜோநாஹொகூத வ ப்ரஹ்மரெவ வ’ என்றும், ‘விஷ்ணு

யஜ்ஞிதே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எல்லா யக்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிற ஸர்வேஸ்வரன் லோகத்தில் பாலர்கள் விளையாட்டை யனுசரித்தவராய் நின்றார். அன்றியும், 'வஸுமேஹு'வொருகே ஜிஷதி வஸுமஹேஜ'—ஸ்வர்க்கத்தில் வணிக்கிறதேவதைகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, பாமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் யாகாதிகளான ஆராதனங்களைத் தேவர்களுக்கு அவைகளில் சம்பந்தமில்லாமல், 'வக்ஷஸுமெஷேவ நெஹரணு' மஹுஹவிஷாஃ ரஸஜநஹுவநு' என்றும், 'ந யஷுஷு' ரியாயஹு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தானே புஜிக்கும் சர்வேஸ்வரன் புஜித்தார். அப்படி புஜிக்குங்கால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபாலப்பிள்ளைகளின் நடுவே நின்றுகொண்டு, கோபால ஜாதியின் வழக்கப்படி வேணு, சங்கம், பசுக்கற்க்கும் பாதாம், கோல் இவைகளை கடிஞுத்தாலும் கஷுத்திலு மாகக்கொண்டு கையில் தத்யந்ர கபளத்தை ஏந்தி அதற்கு உபதம்சங்களான பழம் முதலியவைகளை விரல்கள் லடக்கிக் கொண்டு பரிஹாஸ வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு புஜித்தார்.

அதைக்கண்ட சதூர்முகன் பகவானுடைய விசித்ரசக்தியைப் பார்ப்பதற்காகவும், கோபாலர்களின் பாக்க்யாதிஸயத்தில் பொருமையினாலும், முதலில் கன்றுகளையும், அவைகளைப்பகவான் தேடப்போன சமயத்தில் கோபாலப்பிள்ளைகளையும் மறைத்துவிட, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தானே கன்றுகளாகவும் கோபாலப்பிள்ளைகளாகவும் தனித்தனி ரூபங்களைத் தரித்தவராய் அவரவர்கள் செய்யும் க்ரமங்களை அநுஸரித்து எல்லா வ்யாபாரங்களையும் தன் விசித்ர சக்தியினாலே செய்துவந்தார். மேலும் சதூர்முகன் தன்னுடைய லோகம்போய்ச் சேருவதற்கு முன் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அங்குப்போய்த் தானே சதூர்முகனாய் அவர் ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்க, அங்கே இதற்குள் வந்த சதூர்முகனை வாசற்காப்பார்கள், கவன் மாயையால் மோகித்தவர்களாய், உள்ளேவிடாமல் தடுத்து அவ மதித்தார்கள். பிறகு சதூர்முகன் அவமானத்தால் துக்கத்துடனும் ஆச்சர்யத்துடனும் பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவந்து திரு

வாய்ப்பாடியில் போய்ப்பார்க்கையில், அத்தனை கன்றுகளும் கோபாலப்பிள்ளைகளும் சங்க சகர கதாபாணிகளாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களாய்த் தோன்றக்கண்டு, விஸ்மிதராய் ஸ்தோத்ரம்செய்து, அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொள்ளுகிறார். அதில் மேலெழுகிய ப்லோகத்தால், எத்தனையேனும் உத்த் க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநவான்களாலும் வேதங்களாலும் கண்டறிய முடியாத நீர், உம்மைச்சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வாதீநமாகிறார், என்கிறார்.

ஜ்ஞாநெ—கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களாகிற ஜ்ஞாநத்தில். இவ்விடத்தில் 'கஜபுணாஸ கஜபுதாஸ்யவ', 'கஜபுணாகஜபுயம் வபுஸ்யு', 'கஜபுணா விபுஸ்யுதாவி', 'நெவ கிஹிஷ கஜபு கரோதி, கஜபுவபெஸெந ஜ்ஞாநா ஹாஸபெஸெவ கரோதி'—என்பது முதலான ப்ரமாணங்களால் கர்மயோகமும் ஆத்மஸ்வரூபா நுஸந்தான கர்ப்பமானதால் அதையும் ஜ்ஞாநபதத்தாலே விவக்ஷிப்பது உசிதம். ஜ்ஞாநமென்று பக்தியோகத்தையும் ஆத்மாவலோகத்தையும் சொன்னபோதிலும், ஆத்மாவலோகத்தில் ஆசையிலையாகில் அதற்குக்காரணமாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்ய மாட்டார்க ளாகையால், கர்மயோகத்தை விட்டார்களென்பது அர்த்த வித்த மாகவுமாம். அன்றிக்கே, 'ஜ்ஞாநெ வ்யாவஸு ஸுஷவாஸு' என்பதால் ஆத்மாவலோகமும், பக்தியோகம் இவைகளில் வருத்தத்தைத் தவிர்ந்து என்று அர்த்தமாவதால், அவைகளைச்செய்வதிலும் அவைகளுக்கு உபாயமான கர்மயோகத்தைச்செய்வதிலும் நேரிடக்கூடிய வருத்தத்தை விட்டு என்று சொல்வதாலும், கர்மயோகத்தையும் விட்டார்கள் என்று பொருளாயிற்று. இப்படி கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்கள் மூன்றையும் ஸங்க்ரஹிக்க வேணுமென்கிற எண்ணத்தினாலேயே, மூலத்தில் 'வக்ஷ' என்று ப்ரயோகிக்காமல் 'ஜ்ஞாநெ' என்று பொருளாய் ப்ரயோகித்தது.

‘உடிவாஸ்ய’ — அதிகமாக நீக்கி, இங்கு ‘சுவாஸ்ய’ என்றாலே போதுமாயிருக்க ‘உக்’ என்று சேர்த்தெடுத்தது, அசுக்க யமானவற்றில் ஆரம்பமும் செய்யாதே விலக்கி என்று பொருள் பட. அன்றிக்கே, அவைகள் அப்பொழுது அசுக்கங்களானாலும், அவைகளை சுக்யமாக்க அநுகுணமான சுக்தியைத்தான் ஸம்பாதிக்க முயலாதே விட்டுவிட்டு, என்றும் பொருள் ஆகிறது, அவைகளில் சுக்தி யுண்டானாலும், அதை வேண்டாது, ‘சரணநெறிகளில் வேறொரு கூட்டு வேண்டில் அயனத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்’ என்கிறபடி ப்ரபத்திக்கு அவைகளின் ஸாஹாய்யம் தேவை யில்லை யென்பதை அறிந்து, என்றும் அர்த்தமாம். இதனால் ஆகி ஞ்சந்யமென்கிற அதிகாரமும் கார்ப்பண்யம் என்கிற அங்கமும் சொல்லப்பட்டது. ‘சுகதாஸகூரயிகாரகூ ராகிஹநு பௌ ஹி யா | சுமஹாவொ யஜிபாணா ஸகூரஹ வாரணம் | தததூராஸா ப்ராஸமிமஹாஹு ந்யாய ஸஹுமஹம் ||’ என்று சொல்லப்பட்ட ‘வாஜி’ ம்லோகத்தின் ‘வாரிக்யஜி’ என்னும் பதத்தின் அர்த்தங்களெல்லாம் இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

இந்தப்பதங்களை உக்திநிஷ்டன் பக்கலில் அந்வயிக்கும்போது, அங்காங்குகளுடைய உபயோகங்கள், நிபந்தனங்கள், கரண மந்த்ரத்தில் அவைகள் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ரகாரங்கள், இவைகளை விசதமாகத்தெரிந்து கொள்வதிலுண்டாகும் வருத்தத்தை விட்டு, என்றாகவுமாம். ‘ஆநுகூல்யஸங்கல்பாத்யங்கங்களில் வைசத்ய மில்லாதார் அவனை ஒழியப்போக்கற்றுநிற்கிற அதிகாரமும், அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிப்பாரென்கிற விர்வாஸமு முடையவராய்க்கொண்டு’ என்று ப்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இதை ஆசார்யநிஷ்டன் பக்கலில் யோஜிக்கும்போது, சரணுகதியின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை உள்ளபடியே அறிந்து கொள்வதில் ச்ரமத்தை முற்றிலும் தாங்கள் நீக்கிவிட்டு, என்று பொருளாகும்.

நனை வளவ — ப்ரபந்தர்களாகவே யிருந்துகொண்டு. இங்கு ‘வளவ’ காரத்தினால், கேவல சோம்பேறிகளைப்போல் ஆயாஸத்துக்குப் பயந்துமாத்ரம் இவர்கள் கர்மாதியோகங்களை விட்டவர்களில்லை. தான்கோவினகாலத்தில் பலந்தர சுக்தமாய், ஸுகாமாய் உள்ள ஒரு உபாயத்தை அவலம்பித்தே அவைகளை விட்டார்க ளென்றதாயிற்று.

வண்ண வஸஹம் சுஹுசு, ஸரோஹி ஸொசுண வஜி விஹ வஜிஹிசு | வாரணம் மந்தகுண துஜிம், ஜிதா ஜிம உஹ, வததவஸஹஹுஜிஹா ||

(ஸநாதஸஹஜிஹுத, ஸரோயி ஸொவாநகூஜி விஹ வஜிஹிதா: | ஸாரணம் மகூரகூரம், ஜிமகூரம், ஜிமஹகூரம், க்ஷதவஸஹ ப்ராஜிஹம் ||)

என்று அச்யுதஸதகத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறபடி இவர்கள் விளம்பாஸஹர்களாய் ப்ரபந்தர்களானவர்கள். ‘நஜி’ என்னும் பதம் ஸரணுகதியைச்சொல்லும் என்பது ‘நஜிஸாராதுகம் யடுஸ வியாயாதுநிவஜம்’ இத்யாதி வசநங்களாலே ஸித்தம். இதை ப்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் பாக்கக்கண்டு கொள்வது. அன்றிக்கே ‘தநஹாஜிநொஹி: நஜிவனவ’ என்று அந்வயித்துக் கொள்ளவுமாம். அப்போது, ‘வாஹாநஜி ஐதி ப்ராஹுஜிநஸா வபஹா யசு | தநஜி: பஹுணஹுஜிஷ்டம்’ என்கிறபடியே மனோவாக்காயங்களாகிற த்ரிகரணங்களாலும் பூர்ணமான ஸரணுகதியைச் செய்தவர்களாய், என்கிறபடி.

ஸாநெ ஹிதா: — யடுஸகூரம் ஹவதி ஹவதாஜி ஸெவாஹுநாஜிஷ்டம், யடுஸகூரம் வுவுவதி யி யொ யஸு கஸ்யாவிஹாஜிஷ்டம்’ என்றும் ‘மஹாவொயது பஹுஜிஷ்டம் ஸாராபஹுதா: ஸரோஹிதா: | வஸஹம் தததூயஹாவி: ரொவாஸஜிஷ்டம்

வடாஸுரேசு || என்றும் 'யதிஹி ஷி கௌவபூரணோ விஷ்ணு' ராயதநெ வவெஸு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்கைங்கர்யாதிகளுக்கும் பாகவத ஸஹவாஸத்துக்கும் ஆசார்ய பக்திக்கும் தகுந்ததாய், நித்ய நைமித்திகங்களுக்கும் உபரோதில்லாத இடங்களில் வலிப்பவர்களாய். அன்றிக்கே, 'ஸூரநெவஸிதாஃ—ஸ்ராவயெ உதௌரோ வண்டூநு க்ருகூர ஸூரஹஸிதாஃ' இத்தயாதிகளிற் சொன்ன தந்தம் வர்ணசர்மங்களுக்குத் தகுந்த இடங்களி லிருந்துகொண்டு. ஸூரநெவஸிதாஃ—தாம் நிற்க வேண்டிய நிலைகளிலிருந்து, அதாவது, தந்தம் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த நிஷ்டைகளுக்கு நிற்கவேண்டிய நிலைகளிலிருந்து கொண்டு, என்றாகவுமாம். அன்றிக்கே, 'ஸூரநெவஸிதா ஸூரநெவஸிதா' என்று அவ்விதது, ஸரணுகதி பண்ணுகிறவன் நிற்க வேண்டிய நிலையில் நின்று கொண்டவர்களாய், அதாவது 'வாஹி வரம் வராயபுயிதா வ்ரவெஷிசு வ்ரயஜிஸ்யம்' என்கிறபடியே முதலில் புருஷகார ஸமாஸ்யணம் பண்ணி, அதனால் 'சுஸூரதே' என்கிற திருமுகப்பாசரம் பெற்று, அதனால் கழிக்கப்பட்ட உபாயவிரோதிபாபங்களை யுடையவராய், என்றாகவுமாம். ஸூரநெவஸிதாஃ - பகவான் ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டிய நிலையில் நின்றவர்களாய், அதாவது, மற்ற அங்கங்கள் அந்தந்த இடத்தில்தொல்லப்பட்டபடியால், பரிசேஷித்திருக்கிற, 'நீர் என்னை ரட்சித்தருளவேண்டும்' என்கிற ப்ரார்த்தனையைச்செய்து கொண்டென்றாகவுமாம். இத்தால் 'மோஷு க்வரண' மென்னும் அங்கமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. உக்தி நிஷ்டையில் சொல்லும் போது, பகவான் சமீபத்தில் நின்றுகொண்டு, என்றாகவுமாம். ஆசார்யநிஷ்டனைச் சொல்லும்போது, ஆத்மீயகோடியில் சேர்க்கும்படியான 'வ்ருத்' வ்ருஷுத ஸூரஸிஷிஃ ஹத்யவ உநி வெஷியெசு' என்று சொல்லப்பட்ட ஆசார்யாபிமாநமாகிற நிலையில் நின்றுகொண்டவர்களாய், என்றாகவுமாம்.

ஸநுபுஸரிதாஃ—பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட. ஸ்ருதிமதாஃ—வேதங்களிலிருக்கிற. லவஹீய வாதுதாஃ—உம்முடைய ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளை. யெஜீவனி — எவர்கள் உபஜீவிக்கிறார்களோ. இத்தால் சூக-க-கு ஸங்குமும் வ்ராதிக-கு-வ்ரவாஜநமும் சொல்லிற்றாயிற்று. 'ஸ்ருதிமதாஃ—தங்கள் காதை யடைந்த, 'லவஹீயவாதுதாஃ—உம்முடைய திவ்யசரித்தரத்தை. தநுபுஸாஜநெவஸிஃ — கரணத்தாயத்தாலும். யெஜீவனி — எவர்கள் உபஜீவிக்கிறார்களோ, தரித்தெழுதி வாசித்துக் கேட்கும், 'வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினைப் போது', 'சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரோல், சூழ்வினையினுழ்துயரை என்னினைந்து போக்குவரிப்போது' என்று சொல்லுகிறபடியே, தங்கள் கால்கேஷபத்துக்கு உடலாக எவர்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, என்றாகவுமாம். 'லவஹீய' - திருமாலாலருளப் பெற்ற ஸடகோபன் 'மயர்வறமதிநலமருளினன்' என்கிறபடி உம்முடைய க்ருபைக்கு விஷயீபூதர்களான நம்மாழ்வார்முதலிய பூர்வாசார்யர்களுடைய, 'வாதா-ஃ' அருளிச் செயல்களான ஸ்ரீ பாஷ்ய திவ்யப்ரபந்தாதிகளையும், ஆசார்யகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களையும், அவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட கைங்கர்யங்களையும், என்னவுமாம். இத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர் அந்திமதசையில் அருளிச்செய்த ஐந்துவித கைங்கர்யங்களும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன.

அன்றிக்கே, 'லவஹீயவாதா-ஃ' உம்முடைய வார்த்தையாகிய 'ஸக்யுதேவ வ்ரவதூய' 'ஸவ்யுதூய' வரிகுஜி', 'ஸூர-ஃ', 'சுஹம் ஸூரரி ஷிகு-ஃ' இத்தயாதிகளை, 'யெஜீவனி' எவர்கள் தங்களுக்குத் தாரகமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, என்றாகவுமாம். இத்தால், 'வெஷிதா-ஃ' விஹார ஸாரஸி ஷயா ம-ஹெம விஸு-ஹிதம்' என்றும்,

ஸஹ்யஸஹவெசு' 'ராமன் ராவணனை ஜயித்துத்தன்னை யழைக்க வேண்டுமே யல்லது, தானாய் அவரை யடைவதில் ஒரு ப்ரவ்ருத் தியும் செய்வதில்லை' என்று இவனே சொல்லுகிறான். இதுஞான நிலையிலிருப்பு; தான் செய்யும் கிஞ்சித்காரத்தை உபாயமென்று ப்ரமிப்பது மனம் கலங்கினதிலை. மேலும் பகவானாலேயே தனக்குப்பேறு என்றிருக்கும் ப்ரபந்நனும் மேகக்ஷாநுபவத்துக்கு ஸத்ருஸமான கைங்கர்ய வ்ருத்தியை இங்குபெற்றபின், பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு ஏற்படும் பரமபக்தி, பரஞ்ஞானம், பரமபக்தி என்னும் நிலைகளை இவனும் பெறுகினான். ப்ரபன்னனுடைய பக்தி பர்வாக்கள் இவனுக்கு கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்து தேகத்தைத் தரிக்கும்வழியாக ஆகி, நுகிகரமாய் ஆகின்றன. அவை விதியால் வந்த உபாயாநுஷ்டாநத்தில் சேர்ந்தவைகளல்ல. இப்படியே பகவானிடத்தில் ப்ரேமாத்மிஸயத்தால் ஆற்றுமை கரைபுரண்டுவரும் அவஸ்தைகளும் ஸ்வநிஷ்டைக்கு ஹாநியை உண்டுபண்ணுது.

யா நஸக்யா வஃநாஹுஷ்டஃ ஹஹுதெ நாகாஸ நெம ரஸி।
தாஹிஷி வஸ்யுணி ராஜ லாஹுதா ஜநாஃ ॥

ராஜஸ்த்ரீகள் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியில்வருகிறதில்லை யென்கிற கட்டையும் தவிர்த்து ராஜமாரக்கத்தில் பெருமானு டன்கூடக் காட்டுக்குப்புறப்பட்டான். 'யஸ்யா ஸஹ ஸஸுமெஹா நிரயோ யஸ்யா விநா' என்றும் 'விஷிஷி நெஷ்யை வர்ஸ்யாஸி லாவிஸம் சிஷிதாஃ வஸம்' என்றும் சொன்ன உறுதியினாலே, எல் லாரும் பார்க்கும்படி ராஜவீதியில் புறப்பட்டதும் ப்ரேமத்தின் கார்யந்தான்.

'உஹனீலிவ நிஸூரெஸஃ வுக்ஷாந் பவூவயாரிணம் ॥'
பிரிவில் ஆற்றுமையால் தன் ஸ்வாஸத்தின் உஷ்ணம் வ்ருக்ஷங் களின் துளிர்களைச் சுடும்படியாயிற்று.

'உவவாஸ க்யுஸாஃ லீநாஃ நிஸூஸனீஃ வஃமஃ வஃமஃ ॥'
ஆகாரமில்லாமல் இளைத்துத் தத்தளித்துப் போற்றுமையால் இடைவிடாமல் பெருமூச்செறிந்தான்.

ஸ்ரீஃ.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் சில விசேஷார்த்தங்கள்.

III.

ஸீதாப்பிராட்டி வையவம.

(தொடர்ச்சி.)

ஸீதாப்பிராட்டி பெருமாள் பிரிவை ஸஹியாமல் ப்ரேமத் தில் படும் சில அவஸ்தைகளை ஸ்லோகங்களைக்கொண்டு விவரித்து இந்த வையவத்தை இந்த ஸஞ்சிகையில் முடிக்கிறோம்.

ஸீதாப்பிராட்டி ராமனைவிட்டுப் பிரிவால் ஆற்றுமையடைந்து அதனால் தன்ஜீவனைவிட்டுவிடப் பலவிதமாய் யத்தநித்து அதை அயுத்தமென்று தானே நினைத்துச் சோகித்தாள்.

யிமஸூ வயு லாநஹி யிமஸூ வர்ஸ்யுதாஃ ।
ந ஸக்யம் யதூரித்யுக்ஷு லாநஹி ஜீவிதம் ॥

என்பதினாலே தன்னுயிரைத் தானேமாய்ப்பது கூடாது என்று அறிந்த விவள் தற்கொலைவரையில் யத்தநித்தது விரஹா வேகத்தால் உண்டான மதிமயக்கத்தின் கார்யம். பகவானைச் சரணமாக வடைந்தவன் தன் நினைவுடனிருந்தால் தன் ரக்ஷணத் திலும் தன் துக்க நிவ்ருத்திலும் ஸ்வதந்தரப் ப்ரவ்ருத்தி யில்லாம லிருப்பது ஸ்வரூபஜ்ஞானத்துக்கு அநுகுணம். விரஹமும் பக்தி என்கிற ப்ரேமமும் தலைமண்டையிட்டால் ஞானங்கலங்கி செய யக்கூடாத செய்கையும் செய்யும்படிவரும். அப்படி பகவத்ப்ரா வண்யத்தால்வரும் ஸ்வாதந்தரியம்போன்ற ப்ரவ்ருத்திகள் பாநீக மல்லனெவன்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். 'ததஸூ

இந்த வாக்யங்களும்,
'உஷஸுலீதா உஷ்வோதா நாவஸஹிவாணபுவே'
என்று தொடங்கி.

'வெஷ்டாநா தயாவிஷ்டா வநமஷு வயுதிவ'

என்றும்,

'வழிநீவிவ்யஸூஹதஸுதரா உதிவி' என்றும்,

'நிஸூஸனீஃ ஸுஷ்வோதா மஜராஜவயுதிவ'
என்றும், இன்னும் பலவிதமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அவஸ்தைகளும் ப்ரோமத்தின் தலையெடுப்பைக் காட்டுகின்றன.

ஸாஜீவிகம் க்ஷிப்ரஹம் துஜெயம் விஷெண ஸஹேண
ஸிகெநவா஽வி | விஷஸ்ய ஞாதா ந ஹி ரெஷ்வி கஸிக்ஸஸுத்ரு
ஸ்யுவா வெஸூநி ராக்ஷஸஸு ||

'ஹா ராஜஸத்யுத்ர தஜீவ்யபுவாஹோ' என்றும், இன்னும் வேறுவாக்யங்களாலும் பெருமாளுடைய குணங்களை அனுஸந்தானம் செய்து அதனால் ஆற்றமை அதிகரிக்கத்தற்கொலைபிரியயத்தனித்தாள்.

விஷஸுஷாதா - இவ்வளவு நல்லஸுகத்தை எனக்குக்கொடுக்கும் உதாரர் இந்த ஊரிலுண்டோ? ஸஹஸுவா - விஷம்போல் தாமதிக்காமல் உடனே முடிக்கும் கத்தியைத்தான் தருவாருண்டோ? வெஸூநி ராக்ஷஸஸு - பிரித்து வைத்து உயிர்க்கொலையாக நலிக்கிற ராவணன் ஊரிலே கொலைக்கு ஸாதனங்களும் கிடைப்பது அரிதா? என்கிறாள். பரதந்த்ரான ப்ரபநுக்கு நினைத்தபோது முடியப்போமோ? 'மாயும் வகையறியேன், வல்வினையேன் பெண்பிறந்தேன்' என்றார் ஆழ்வாரும்.

'உஷேவ உஷ்ஞகம் கிவிசு உஹஷூ நஸுஸயம்'
விரோதிவர்க்கத்தைக் கிழங்குகெடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஈடான

ஸக்தியையுடைய ஸ்ரீரமன், இதற்கு முன்பெல்லாம் எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படி சரந் தொடுத்தவர், நான் பெரியவருத்தத்திலிருக்கும்போது கடாக்ஷியாதிருப்பது என்? இதற்குக்காரணம் அவரிடத்திலாவது என்னிடத்திலாவது இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்பேரில் சொல்லக்கூடியது ஒன்றையும் நானறியவில்லை. ஆகவே என்பேரில்தான் குற்றமிருக்க வேண்டும். அதுவும் என்பழமையான பாபமாயிருக்கவேணும். ஆனால் 'கீஜுஸம் துயாவாவம் வுரா ஜநாஹரெ க்யுதம் | யெமஷம் வுராவ்யுதே உஷ்வம் தியா வெராஸம் ஸுஷாராணம் ||' 'நான் இந்த துக்கத்தை இப்போது அனுபவிக்க, முன் எந்த ஜன்மத்தில் என்ன பாபம் செய்தேன்' என்று கலங்குகிறாள்.

வ்யூதம் வுராஜுஃ க்யுதஜ்ஞஸு ஸாமுகுராஸஸு ராவவஃ | ஸஹுதேநா நிராமுகுராஸம் ஸஜே உஷு ஸுக்ஷயாக்ஷ ||

வுராஜுஃ - தம்மால் அபிமாநம்பெற இருப்பார் அறிவின் குறைவால் இழக்கவேண்டாதபடி தம்மளவையும் அவர்கள் அவையும் அறிகைக்கீடான அறிவுடையார். க்யுதஜ்ஞஸு - கிட்டுமவன் அவர் பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணுவதைத் தவிர்த்து, அவன் ஓடி வரநின்ற எல்லையையும் அறிபவர். அதாவது, அவன் செய்த கஞ்சித்தையும் மேருவாக எண்ணுகிறவர். ஸாமுகுராஸஸு - அறிவுகொண்டு கார்யங்கொள்ளவும் அறியாதிருக்கும்வர்களுக்கு அவர்கள் வராததை அநுஸந்தித்து, 'ஐயோ' என்று இரங்குமவராயிருப்பார். ராவவஃ - பிறந்தகுடியோ பெருமைப்பட்டது. ஹஜுதம் - பிறருடைய ஆநந்தமும் நன்மையுமே ப்ரயோஜனமாயிருப்பவர். வ்யூதம் - ஸ்த்ருகோஷ்டியிலும் பிரனித்தர். 'நிராமுகுராஸஸுஜ்ஞ' - இக்குணங்களுடைய பெருமான் இத்தன்மையில் எனக்கு முகங்காட்டாமையாலே, இக்குணங்க ளொன்று

மில்லாத நிர்க்குணரென்றே சங்கியா நிற்கிறேன். 'உதாஹு ஸுக்ஷியாக்' இது என் பாக்ய ஹாதியால், என்று தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுகிறாள்.

'ஸம்ஸுரவெ ஸ்யுரம் வாஹு' வெவெஹுர வுஜாஹாரஹ' என்கிறபடி, ஸீதைக்கு விய்வாஸமுண்டாகும்படி ஹுமார் தசரதருடைய ப்ரபாவத்தையும், ராமனுடைய வருத்தார் தங்களையும், தான் ஸீதையைத்தேடி வந்திருப்பதையும் சொல்லிநிக, 'நாஸிகீதகூநஹவிகூதா', ராமன் பெயரைக் கேட்டமாத்ரத்தில் விய்வாஸம் பிறந்து, தன்கதையைச் சொல்லி, தன் அவஸ்தையையும், 'ஊஹு' ஆஹுரம் து ஜாலாஹுரம் தத ஸுஹுர வி ஜீவிக' என்று ஸீதை குறிப்பிட்டாள். பிறகு அங்குநின்ற வானரம் காமரூபியான ராவணன் தானே என்று சங்கித்து, 'கூலவவனவ ஹி ராவணம்' என்று சொல்லிப்பின்பு, வஞ்சகனான ராவணனும் ராமன் குணங்களைச் சொல்ல ஸஹியான் என்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு, 'மூணாநு ராஸு கடிய வியஸு' ஸி வாநர' என்று கட்டளைபிட்டு, பின்னும் கலங்கித்தான் காணும் வானரம் ஸ்வப்நமோ என்று எண்ணி, அதையும் தானே மறுத்துச்சொல்லுகிறாள்.

கிநுஸுரக விதஜொஹாஸம் ஸவெசு வாதமதிவியஸு உநாஹுஜா விகாரொ வா ஸுரடியம் ஸிமதூஷிகா ||

ராமகுணங்களைப்பரிந்து பேசமிவன் ராவணனல்ல. ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி ராமதூதனாய் வானரம்வரப் பரங்கதியும் இல்லை. இது ஸ்வப்நமோ என்றால், குரங்கை ஸ்வப்நத்தில் கண்டால் கேடுவரும்; ராம குணச் சரவணமாகிய பேரநந்தத்தை நான் அடைந்திருப்பதும் அதற்கு ஏற்காது. ஆகவே இது என் மனத்தின் ஓர் மயக்கமாகும், என்கிறாள். பின்னும், மயக்கத்துக்கு உறுப்பான

அறிவினமை இல்லை யாதலால் இதுமயக்கமில்லை யென்று தானே தெளிந்து, சரீர தானுக்களில் ஒன்றாகிய வாதத்தின் செயலே என்கிறாள். 'வாதமதிவியஸு'. தேகத்தில் உள்ளுற உண்டாகும் வாத விகாரம் மற்றும் வெளிப்படையான கார்யங்களைச்செய்யு மாகையால், அவைகளில்லாமை பற்றி, இது வாதத்தின் செயலுமல்ல வென்று துணிகிறாள். தன்னை யறியாமல் பித்தத்தின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டால், அதன் செயலும் விகித்ரமாயிருக்கு மாகையால், தனக்குப் பயித்தியம்பிடித்ததோ என்று சங்கிக்கிறாள். பிறகு, நான் என்னையுமறிகிறேன், குரங்கையும் காண்கிறேன்; இதரவஸ்துக்களையும் ப்ரமமில்லாமல் பார்க்கிறேன். தன்னினைவு அடிக்கடி மாறுதல் பயித்தியத்தின் ஸ்வபாவம்; அதில்லாமல் இருப்பதால் இது உன்மாதமுமல்ல, என்கிறாள். பார்ப்பவன் கண்ணுக்கு ஒருதேதாஷ் முமில்லாமலிருக்க, கானலில் வஸ்துக்களின் பிரதிபிம்பம் தெரிவதைக்கொண்டு நிலத்தை நீரென்று ஸ்வஸ்தேந்தரியர்களையும் ப்ரமிக்கப்பண்ணும் ஓர் விகித்ரமான 'ம்ருகந்ருஷ்ணிகை' இது. அதின்செயல் என்னை ஒன்று மில்லா வனத்தில் குரங்கைப்பார்க்கும் படிக்கும் அது பேசுவதைக் கேட்கும்படிக்கும் செய்கிறது, என்று தர்க்கித்து, வெயிலில்லா வசோக வநிகையில் அதற்கும் ஸம்பவம் இல்லையென்று எண்ணி, இவன் ராவணனாகவே யாகும் என்று வெறுப்புற்று மௌநமாகிறாள்.

ஜீவனீரோ யயா ராஸி ஸுஹாவயதி கீகிபுரஹு |

ததயா ஹமஸிநு வானொயுர வாயாயஸி ஸிவாஹுஹி ||

ஸத்தையோடுகிடக்கிற வென்னை ஸத்தையோவதற்கு முன்னே பெருமாள்வந்து நோக்கும்படி அவருக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேணும், என்கிறாள், திருவடியைப்பார்த்து. 'உமக்கு ஒரு வாரத்தை; எனக்கு அது ஜீவநாரகம்'. இப்படித்தன் ஆற்றாமையின் அதிசயத்தை தூதன்வழியாய்த் தெரிவிக்கிறாள்.

‘சுநமரோ ராவவெணாஹம் ஹாலுரெண ஹலாயயா |
ஆதித்யேனோ ப்ரபைபோல் நான் பெருமானோடு அநந்யை
யாய் எப்போது இருப்பேன் என்று துடிக்கிறாள்.

ஹணயாஹுவிஜாமாஹு வபரிவிக்ஷவ ராவவம் |
கிம் க்ஷாஸ்ய மரூத வெவெஹம் விதா ரெ லியிராயிவம் |
ராஜ ஜாஜாதரம் ஹாவோ ஹூயம் வுராவ விஹுஹம் ||

பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளும்போது ஸீதாப்பிராட்
டியை அயோத்தியிலிருக்கச்சொல்ல, என்னை ஒருத்தியைக் காப்
பாற்ற மாட்டாமையுண்டோ? இதை என் பிதா கேட்டால் என்ன
நினைப்பார்? ஒருஸ்தீர் ஆணுடையுடுத்துத் தன் பெண்ணை விவா
ஹம் செய்துபோனாள் என்று நினைக்கமாட்டாரோ? என்னை
அழைத்தே போகவேணும், என்கிறாள்.

சுபுதவஸு மலிஷ்யாமி ஶுஷுனீ கௌகணகாநு |
ஶாண்டியோரொஷன வஹிஷ்யத்யு ஹுகுஸெஷ லிவொஹுகம் |
மய ஜாம் வீர விஸுஸ்யஃ வாவம் ஜயி ம விஷ்யதே ||

நானும் உமக்கு மார்க்கத்தில் ஸஹாயம் செய்யவல்லவள்.
உமது திருவடிகளை உறுத்தும் குசங்களின் முள்ளுகளை முந்தூற
நடந்து ம்ருதுவாய்ச்செய்வேன். பிறருடைய மேன்மை கண்டால்
பொறுக்கவேண்டாமோ? நான் தம்மோடு கூடவந்தால் அத்
னால் எனக்குவரும் ஏற்றத்தைக்கண்டு தாம் பொறுமைப்பட
லாமோ? என்று பெருமானிடம் உண்டான தன் ஸ்நேஹத்
தாலும் விஸ்வாஸத்தாலும், தன்னை விட்டுப்போவார் என்கிற
பயத்தாலும் கோபமாய் வார்த்தைதொல்லுகிறாள். நயஜாம்வீர-
நான் பிரிவைச்சுறுக்காதவள் என்று தெரிந்துகொள்ளும். உழமை
நீர் அறியவில்லை. நீர் வீரர். உமக்கு ஒருகுறையுமில்லை. என்னை
அழைத்துக்கொண்டுபோம்.

வாவம்ஜயி மவிஷ்யதே-நீர் என்னை விட்டுப்போனால் நீர்போய்
த்திரும்பி வருமளவும் நான்தரித்திருக்கமுடியாது. அப்படித்தரித்தி
ருப்பேனனால் அது என் பாபமே. நீர் என்னை விட்டுப்போனால்
எனக்கு மாணமே நிச்சயம், என்கிறாள்.

யஜுராவபெஸா த்யுஜைதஸு ராஜ்யம் ஜாம் ஹாவ்யுரண்யம் மய
தம் வஹாதிம் | மாவலீத்யுயா யஸ்ய மலீமது ஸோகம் கவித
யெய்யம் ஹுஷ்யெ கஸுராதி ||

ராம லக்ஷ்மணர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்களென்று ஹது
மாரிடம் கேட்டு, அப்படியிருக்க என் என்னை விடுவிக்கவில்லை?
முன் நான் கூடவர யத்தனித்தபோது தைர்யத்தைக் கைவிட்ட
வராய் என்னை வேண்டாமென்றதுபோல, என்பிரிவால் மறுபடி ஒரு
கால் ஸதவமிழந்து தீனரானாரோ? ‘கவிஜுரஜோ ம லீஷதி’
அவர் வ்யஸநத்தில் மூழ்கி விட்டாரோ? தர்மத்தைப் பெரிதாய்
நினைத்து ராஜ்யத்தை திக்கரித்து, அபலையான என்னையும் பய
மில்லாமலும் சிரித்தமுகத்துடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் காட்
டுக்கு நடத்தி அழைத்துக்கொண்டுவந்த ராமன் இப்பொழுது
ராக்ஷஸனுக்குப்பயந்து தைர்யத்தைக் கைவிட்டாரோ? பெருமான்
பித்ருவசன பரிபாலநம்பண்ணக் காட்டுக்கு வந்தவர் அல்ல; என்னை
நலியச்செய்யவே வந்தார், என்று சீற்றத்துடன் அருளிச்செய்கி
றாள். பிறருக்கு வந்த கேடைப்பரிஹரிக்கும் குடியில் பிறந்தவர்,
தனக்குவந்த வவமாநத்தைப் பரிஹரிக்க முயலாரோ, என்று
தபிக்கிறாள்.

‘வஸ்யு ஷெஷ்யம் ஹஸ்யகம்’ ‘மூஹீக்ஷா வெக்ஷஜானா
ஸா ஹஸ்யம் கஸா விஹ-ஹுஷணம் | ஹராரஸிவ ஸஹ்வராவூ
ஜாமகீ ஶுஷிதாஸவஸஃ ||

பிராட்டி ஹதுமார் கொண்டுவந்த திருவாழி மோதிரத்தை
யும் ராவணன் மாயையோ என்று நினைத்துக் கண்வைக்காமலிருக்க;

இதைப்பார்க்க வேண்டுமென்று திருவடி க்ருஷி பண்ணவேண்டியதாயிற்று. பின்பு பெருமாளுடையதென்று அறிந்தவள், 'வெஞ்சூரணா' அதைத்தவிர வேறென்றிலும் நோக்கிலளாயானான். 'ஹருஃ கராவில-ஓஷணம்' - 'சுயராமுஹீத கரீநீயகம் கணவூத ஓதிபூநிவ ஓஹாதவஃ கரஃ' என்கிறபடி, விவாஹத்தில் தன்கையைப் பிடித்தபோது உறுத்தின மோதிரமன்றோ? 'ஹராஸிவ ஸம்வ்ராதா' - இதைப்பார்த்ததும், பெருமானையும் அவர்தோளையும் நினைத்தாள். அப்போது அவர்கிட்ட இல்லை என்பதை மறந்தாள். 'ஹவ' என்று கவிசொல்வது தன் அபிஸந்தியாலே; பிராட்டி நினைவில் ராமன் கிட்டினதாகவே எண்ணம். கூஷணம் தன்னைமறந்து 'ஹரஃ தபுதமம் தவ்யாஃ... ராஹுஃ' ஹவஃ ஹவஃ' என்றபடி தான் விடுவிக்கப்பட்டவளாகவே கருதி மனம் மகிழ்ந்து முகமலர்ச்சி யடைந்தாள். பெருமானே நேரில் அடைந்தபோது அவர் கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டதுக்கமும் இப்போது இல்லை யென்பது அர்த்தத்தின் ஸ்வாஸ்யம்.

இப்படி லக்ஷ்மணன், பரதன், லீதாப்பிராட்டி இவர்கள் நிஷ்டைகளை விசதமாய் விவரித்தோம். இங்கு விவரித்ததில் ஏதாவது யோஜனாபேதம், தவறுதல்கள், முதலியன இருந்தால், அதை ஜ்ஞாதாக்கள் சுஷ்மிக்கவேணும்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயங்கள்.

(ஸ்ரீ யோஜனே.)

லோகஹித ப்ரவர்த்தர்களான மஹான்களால் ஏற்படும் ஸம்பிரதாயங்களுக்கு நாளடைவில் சிற்சில குறைவுகள் உண்டாகின்றன. இவைகள் அபிப்ப்ராய பேதங்களடியாக ஜனித்துப் பின்பு பலவகையாய் வருத்தியாகி ஸம்ப்ரதாய பேதங்களுக்கு ஹேதுவாகின்றன. இப்படிப் பின்ன ஸம்பிரதாயங்கள் ஜனித்த பிற்பாடு, இந்த வ்யத்தியாஸங்கள் புத்திவிஷயங்கள் என்று கொள்ளாமல், இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் ஸம்பிரதாயிகளில் பெரும்பாலார் இந்த பேதங்கள் அடியாகக் கருதிகளையும் வைஷ்ணவங்களையும் உண்டுபண்ணியும், வருத்திசெய்தும் வருவதை நாம் பார்த்து வருகிறோம். இந்தக்கருதிகளும் வைஷ்ணவங்களும் நிகமத்தில் ஸம்பிரதாயங்கள் என ஆகிவிடுகின்றன. இப்படி மூல ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குக் கிளைகள் கிளம்பி மஹான்கள் பஹுப்பிரயாஸை யெடுத்துக் க்ருஷி பண்ணினதெல்லாம் நிஷ்பலமாகி, லோகத்திற்கு ஹிதமல்லாதவர்கள் ஜனித்து நிற்கக்காண்கிறோம்.

கீழ்ச்சொன்ன ரீதியை நாத, யாமுந, யதிவரர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயமும் அடைந்திருக்கிற தென்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். இது அத்தயந்தம் சோகிக்கத்தகுந்த விஷயமாயிருந்தாலும், இவ்வண்மையை யறிந்த ஆஸ்திகர்கள் இப்போதேற்பட்டிருக்கிற குறைகளை நிவர்த்தி செய்கிறதற்குத் தகுந்த முயற்சிகளைச் செய்யாமல் உதாஸீபராய் இருந்து வருகிறார்கள். இவ்வைஷ்ணவங்கள் ஸாது என்று

இவர்கள் கிரஹித்திருக்கிறார்களென்று சொல்லவிடவில்லை. ஒரு கால் இந்த வைஷ்ணவங்கள் ஸாம்யமாகும்படி நாம் எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள் தலைக்கட்டாது என்று எண்ணியிருந்தாலும் இருக்கலாம். இந்த எண்ணத்துக்குக்காரணம் உத்ஸாஹக்குறையும், எடுக்கும் முயற்சியில் பலதேசங்களிலிருக்கும் ஆஸ்திகர்கள் அன்வயிப்பார்களோ என்கிற நிச்சயக்குறைவு மென்றுமே சொல்லவேண்டும்.

நம்முடைய தேசத்தில் பஹு-பேரர்கள்கூடி ஸாதிக்கவேண்டிய அம்சங்களுக்கு ஸாதனங்கள் இன்னபடி யென்று ஜனங்களுக்குப் ப்ராயஸஃ தெரியாது. ஸபைகள் என்றும் ஸமிதிகள் என்றும் பூர்வத்தில் ஏற்பட்டிருந்தாலும், காலதோஷத்தால் இவைகளின் ஸ்வரூபங்களும் உபயோகங்களும் மறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், இதுவிஷயத்தில் ப்ரபலர்களான பாஸ்சாத்தியருடைய அனுபவத்தையும், அவர்களுடைய ஸங்கசக்தியையும் திருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு இத்தேசத்திலும் பஹு-முகமான பிரயத்தனங்கள் நடந்துவருகின்றன. இப்படி யேற்பட்ட ஸபைகளில் நம்முடைய பொதுநன்மைக்காக ஏற்பட்ட “காங்கிரஸ்” என்று ப்ரவித்தமான ஸபை இத்தேசத்தில் பிரபலமானது. இம்மாதிரியாகவே மதவிஷயங்களிலும் அநேக சபைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் சில, நம்முடைய ஆசாரங்களில் தோஷங்கள் ருக்கின்றன வென்றும் அவைகளை நிவ்ருத்திசெய்ய வேண்டுமென்றும், உக்யோகித்து வருகின்றன. இப்படி வைதிக மார்க்கஸ்தாபவிஷயத்தில் ப்ரபலமான ஸபைகள் இல்லாமையானது அநாதியான இந்த ஆஸ்திகதேசத்தவர்களுக்கு ஓர் பெரிய குறைவு.

வைதிக மார்க்கங்கள் தழைத்து வருவதற்காக ஆஸ்திகள் ஸபைகூடிவருவது சிஷ்டாசாரமில்லை என்று சிலர் நினைத்தார்களாகில், ப்ரீ பாஷ்யக்காரர் நாளில் இப்படி ஸபைகள் ஏற்பட்டிருந்ததை இவர்களுக்கு ஸமாதானமாகச் சொல்லலாம். ப்ரீ பாஷ்யக்காரர் காலத்தில் ப்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயம் எங்கும் பரவி, வெகுபேர்கள் அதில் அந்வயித்தார்கள். இந்தஸம்பிரதாயம் லோக

த்தில் மறையாமலிருக்கும் பொருட்டும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பூர்த்தியில்லாதவர்களால் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநம் நடவாமலிருக்கும் பொருட்டும், சிலரை ஆசார்ய புருஷர்களென்றும், மற்றவர்களை “சபையார்” என்றும் ப்ரீ பாஷ்யக்காரர் நியமித்தார் என்பது ப்ரவலித்தம். இதுதான் “சவையார்” என்று வழங்கி வருகிறது.

ப்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயாபிவ்ருத்திக்காக ப்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸபைகளை ஏற்பாடு செய்வது அத்யாவச்யகம் என்று சொல்வதற்கு ஒருவிரோதமும் இல்லை. இப்படி ஏற்படாவிட்டால் நம்முடைய வைஷ்ணவங்கள் ஸமந்ததை யடையாமலும் நம்முடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளெல்லாம் நிஷ்பலங்களாயும், அந்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் பரிஹவிக்கும்படிக்கும் வரும் நிலைமையான மேலிட்டு நிற்கும்.

வைஷ்ணவங்களைக் கொண்டாடுவதால் ஏற்படும் அநிஷ்டங்கள் பல. அவைகளை ஒருவாறு எடுத்துக்கூறுவதில், அவைகளின் அபசாரக்ரௌரியம் தெரியாதவர்களுக்கு தெரியும்படிக்கும், தெரிந்தவர்களுக்கு நிர்வேதம், அல்லது சோகம், ஜனிக்கும்படிக்கும் இருக்குமாகையால், அதினால் ஒரு தோஷமுமில்லை. பிரதமத்தில், பகவத் ஸந்நிதிகள்விஷயமாக உண்டாகும் அபசாரங்கள் அனேகம். அவைகளாவன:—(1) “பாத்ரங்கள்” என்கிற வ்யாஜத்தையிட்டு பகவத் ஸந்நிதியில் சண்டையிடுதல். இது தண்டதரண ஸர்வேஸ்வரன் முன்னிலையில் ஏற்படும் அபசார மாகையால், இதை அஸஹ்யாபசாரத்தில் சேர்க்கவேண்டும். (2) மேற்கண்ட வ்யாஜத்தை யிட்டு, பகவத் பிம்பங்களுக்கு பின்னத்தைச் செய்தல். இது பகவானுடைய திருநெற்றியில் அலங்காரமாக விருக்கும் திருமண்காப்பை ஒருவிதமாக விருந்தால், மற்றொருவிதமாகச்செய்தல் முதலியது. இத்தொழிலில் கைகூசாதவர்களை ப்ரீ வைஷ்ணவர்கள் என்று வ்யவஹரிப்பது ஒளபசாரிகம் என்று சொல்லவேண்டும். த்விபுஜமும் சதுர்புஜமும் கொண்டு மனங்கவரும் பெருமானுக்கு திருமண்பேதத்தை ஸஹியிடுவோ? (3) எம்பெருமானுடைய திருவாரதா

னமும் மஹோத்ஸவங்களும் நடக்கவொட்டாமல் தடைசெய்தல். இது பகவானுடைய வைபவத்தைக் குறைக்கும்படி முடிவதால் இதில் இழிந்தவர்கள் த்வாதச புண்டர தரராலும் பசுத்தேதால் போர்த்த புஷியேபோன்ற ஆஸூரர்கள், நாஸ்திகர்கள் என்கிற கணக்கில் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லவது அதிவாத மாகாது. (4) எம்பெருமானுடைய திருவோலக்கத்தில் அயலாரை சேஷவ்ருத்தி செய்யக்கூடாதென்று தகைதல். இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டி சேரவொட்டாமல், அந்நய ப்ரயோஜநராய் கைங்கரியத்தில் உத்தியோகித்தவர்களுக்கு மனம் புண்படச்செய்தலால், இந்த அபசாரத்தின் க்ரௌர்யம் விர்த்தம். இப்படி அபசாரத்தை விளைத்துத் தாங்கள் செய்யும் கைங்கர்யம் பகவானுக்கு உகப்பாகும் என்று நினைப்பது மோஹக்ருத்யம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்படியே ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் ஸந்நிதிகளில் ஏற்படும் அபசாரங்களும் அநேகம்.

இந்த வைஷ்ணவங்களடியாக, ஓரிடத்தில் தேசிகள் மணவாளமாமுனி பிம்பங்களில் திருநாஸ்திகத்தைப் பின்னப்படுத்தி விட்டார்கள். ஓரிடத்தில் தேசிகனுக்கு இல்லாத திருமண்காப்பை ஸமர்ப்பித்தும், ஸ்ரீபாஷியக்காரர் ஸந்நிதியில் தாங்கள் ஒருவருமே கோஷ்டி ஸூகம் அனுபவிக்கும்படிக்கும் செய்து வருகிறார்கள். சிலவிடங்களில் மணவாளமாமுனி ஸந்நிதியை ஆளவந்தார் ஸந்நிதியென்று மாற்றியும், தேசிகள் ஸந்நிதியை மணவாளமாமுனி ஸந்நிதியென்று மாறுபாடாயும் வ்யவஹரித்து வருகிறார்கள். மற்று மோரிடத்தில் தேசிக ஸம்பிரதாயிகள் கைங்கரியம் செய்யக்கூடாதென்று தகைத்துவருகிறார்கள். ஓரிடத்தில் மணவாளமாமுனி ஸந்நிதியை இல்லாமல் செய்துவிட்டார்கள். வேறொருரிடத்தில் தேசிகனுக்கு மாறுபாடான திருமண்காப்பை ஸமர்ப்பித்து வருகிறார்கள். ஒருஸ்தலத்தில் தேசிகனுக்கு உத்ஸவாதிகள் நடக்கவொட்டாமல் தடைசெய்து வருகிறார்கள். ஓரிடத்தில் தேசிகள் ஸந்நிதியை யெடுத்துவிட்டார்கள். சிலவிடங்களில் எம்பெருமானுக்கு உத்ஸவங்கள் நடக்கவொட்டாமல் சண்டையிட்டு வருகிறார்கள். இப்படி திவ்யதேசங்கள்தோறும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களால் அநேக துஷ்கிருத்யங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த வைஷ்ணவங்கள் ஸந்நிதிகளில் மாத்திரமேயல்லாமல் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலும் படியேறி, கொடுக்கல் வாங்கல் முதலான கிருஹகிருத்தியங்கள் நின்றதுவிட்டன. இப்படியே முறித்தாயம், மடம் என்று பேதப்பட்டு ஒருவரை மற்றொருவர் தாழ்நினைத்து வருகிறார்கள். தக்கிண தேசங்களில் இந்தப் பேதத்தைப் ப்ரபலமாய்க்காணலாம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர் பகவத்பாகவத ஸம்ருத்தியை வ்ருத்தி செய்தார். அவருடைய திருவடி ஸம்பந்திகள் பகவத் பாகவதாபசாரங்களை விருத்திசெய்து வருகிறார்கள். ஸ்ரீ பாஷியக்காரர் லோகவிதத்திற்காக ஸம்பிரதாயப் பிரவசனம் செய்தார். அவருடைய திருவடிஸம்பந்திகள் அந்த ஸம்பிரதாயத்தை வ்யாஜமாக்கி சண்டையிட்டு வருகிறார்கள். ஸ்ரீ பாஷியக்காரர் செய்த க்ருஷி இப்படி பர்யவலித்திருப்பது நம்முடைய தெளிபாக்கியமே யல்லாமல் வேறில்லை.

இப்படி வைஷ்ணவங்கள் மேலிட்டிருந்தாலும் நமக்குள் ப்ரம ஆஸ்திகர்களும், அவைகளை தீக்கரிக்கிறவர்களும், நடந்துவரும் துஷ்கிருத்யங்களை தலை யெடாமல்செய்ய வேண்டுமென்கிற நினைவுள்ளவர்களும், ஐகமத்யத்தையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களையும் வ்ருத்தி செய்ய வேண்டுமென்கிற சிந்தையுடையவர்களும் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி ஒருவிதமான முயற்சியும் இந்த விஷயத்தில் எடுக்கவில்லை. இப்போது சிஷ்ய சபை ஏற்பட்டிருப்பதால் இந்தச்சபையின் வருஷமேகோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் வைஷ்ணவங்களையும் செய்வதற்கு வேண்டுமான முயற்சியையும், ஸாதனங்களையும் செய்யவும், ஏற்படுத்தவும், இன்னும் உத்தேசத்துக்கு அதுகூலமான உபாயங்களை ஆலோசனைசெய்து யத்தனிக் கவும் உபயோகமாக ஒருகமிட்டி ஏற்படுத்த வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறேன். இதற்கு முன்பாகவே ப்ரவித்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆஹ்வான பத்திரிகைகள் அனுப்பி அவர்களுடைய அபிப்ராயங்களை அறிந்துகொள்வது நலம்.

ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்.

ஹம்மார்க்கத்தில் நடப்பவன் தன்செய்கைகளின் குணத்தால் கரசர னுதிகளுள்ள தன் ப்ருத்யவர்க்கத்தையும் மற்றெல்லா ஜனங்களையும் தனக்கு ப்யமாகச்செய்வதுடன், யானே குதிரை முதலான தீர்யக்குகளையும் தனக் குபகரணங்களாகச் செய்து கொள்ளுகிறான். வழிதப்பி நடப்போனுக்கு உடன்பிறந்தானும் துணையாகமாட்டான். இதன் உண்மையை ஸ்ரீராமனிடத் திலும் ராவணனிடத்திலும் காணலாம். ராமன் குணத்தில் ஈடுபட்டு சகாயம் செய்தார்கள், வானர்கள். தூர்நடத்தையால் வெறுப்படைந்து ராவணனை விட்டு விலகினவன், உடன்பிறந்த வீரீஷணன்.

வியிஷைரெண விஹமெந கௌதம், வயஸொரஸிக்ஷித விவகவியி: | கதிவா ஷிராநி வடி வயபுவிநொக், கௌஸீ ஸௌதம் கஸபையநு ஜலயிம் ||

வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவ சக்திகளுக்குக் காரணம் விசாரிப்பது நிஷ்ப் ரியோஜனமாகும். அவைகள், ஈச்வரன் இச்சையால் ஸ்வதஸ்வித்தமாய் ஏற் பட்டவைகளாயிருக்கும். இதற்கு ஹம்ஸமும் அக்ஸ்த்யமும் நிதர்சனமா ளர்கள். நீரும் பாலும் சேர்த்து வைத்தாலும் நீரைப்பிரித்துப் பாலையுருந் தும் குணமுள்ளது ஹம்ஸம். இந்த சக்தியை அதற்கு யாரும் பயிற்றவில்லை. அக்ஸ்த்யர் கடலை உள்ளங்கையில் அடக்கி உண்டதும் அவருக்குண்டான மகிமையால்தான். இந்த சக்தியையும் அவர் பலதினங்கள் பயின்று அடை ந்தா ரென்பதில்லை.

சஸுபதாவ ஷுபஸௌத ஜநொஷுபுவிநிஹவம் |
கா கயொ தஸுபுபாவஸு விஸுபுரொஸெபுத்யுபுதம் || ௫ ||

எவ்வளவு பராக்ரம சாலியும் கர்வமடைவது சரியல்ல; அவனுக்கு மேற்பட்டவன் ஸம்பவித்து அவன்கர்வத்தை யடக்குவது வாகஜம். கங்கை என்னும் ஒரு நதியை மாத்ரம் குடித்து, அதின் கர்வத்தை அடக்கி அதைக் காதினாலிட்ட ஜஹ்நுமஹர்ஷி பெரியவராயினும், பலநதிகளையும் அடக்கி யுள்ள சமுத்ரத்தை உள்ளங்கையில் தேக்கிய அக்ஸ்த்யர் அவரிலும் பெரி யரே. ஆயினும், கடல்களுடன் எல்லா உலகங்களையும் தன்வயிற்றில் வைத் துத்தான் சிறு உருவெடுத்து ஆலிலையில் படுத்துறங்கும் சிறுவனுக்கு இவர் மகிமை எவ்வளவு?

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸபபாஷிதமாஸ.

அஜெநொஷுபு கஸொஷொஷி காரிவாஸீ ஹவநுதஸு
நித்யம் நிஜந வுஷுப நான ஸுபொஷா ஹவத்யும || ௧ ||

ஒருவன் விப்ரச்ரேஷ்டனாயினும், மிகப்படித்தவனாயினும், சமுத்ரம் முத லான தீர்த்தங்களில் பலமுறை ஸ்நானம் செய்தவனாயினும், நன்னடக்கை யில்லாமல் தன்னிஷ்டப்படி செய்கிறவனானால், அவனுக்கு மனத்தின் சுத்தி ஏற்படாமல் போய்விடும். இதற்குச் சந்திரன் உதாஹரணம். யாகங்களின் காலங்களே நியமிப்பதால் த்விஜர்களுக்குத் தலைவனாயும், கலைகளால் பூர்ண னாயும், தினம் கடலில் முழுகுவோனாயுமுள்ள சந்திரனுக்கும் களங்கம் நீங் காத்தால், மேல்வெருத்திருந்தும், உள் சுத்தி உண்டாகவில்லை.

சஸுபவஸுபுதவாநாஸிந ஸுபுதிவக்ஷுஷொம் |
சுபொஷொஷிபுத ஹொநாநாஸீ ரபுஷிநொவிதாவிதா || ௨ ||

ஸ்ரீஷ்டாசாரத்தை அனுசரித்து நடக்காதவர்களும், சாஸ்த்ரமென்கிற கண் திறக்காமல் மூடியிருப்பவர்களும், தர்மமல்லாத மார்க்கங்களில் சேர்த்த போகங்களை யுடையவர்களும் நவர்களுடைய அனுகூலமும் தீங்கைச் செய்யுமெயொழிய நன்மைக்கு ஹேதுவாகாது. இதற்குப்பாம்பு திருஷ் டாந்தம். அதன் வருத்தமும் (இருப்பும்) அவி என்னும் பர்வத்திலே இருக் கும்; அதற்கு எப்பொழுதும் ச்ருதி (காது), கண்ணையாகும்; அதன் போக மென்னும் சரீரமும், அதர்மம் அல்லது பரஹிம்மைக்கே ஆகும்; ஆகவே, அதன் ஆகி என்னும் பல்லும் விஷத்தைக்க்குமே ஒழிய சுகத்துக்கு ஆகாது.

யாந்தி நயாய வுஷுபுதஸு தியபுஷொஷி ஸஹாயதா
சுபொஷொநம் துஷுஷுஷொ ஸொஷொஷொவி விஷுஷுதி || ௩ ||

மண்டபத்துடன் கூடின புஷ்கரிணியும் அதன் கரையில் பெரிதான திருமஞ்சன மண்டபமும் இருக்கின்றன. ஸந்திதிக்கு முன்புறத்திலிருக்கும் வீதியில் உத்ஸவகாலங்களில் உலாகண்டருளுவதற்காக அழகியதான மண்டபங்கள் நிற்கின்றன. இந்த எம்பெருமான் வரப்பாடாதி யாகையால் மேல் நாட்டிலிருந்து கணக்கிறந்த ஹேவார்த்திகள் வருகிறார்கள். இவர்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் காணிக்கைகளைக்கொண்டும் 'தல்திகி' வருமானத்தைக் கொண்டும் உத்ஸவாதினைச் சீராய் நடத்தி வருகிறார்கள். சென்ற தை மாசத்தில் பார்வேட்டை யுத்ஸவம் மிகச்சிறப்பாய் நடந்துவந்தது. ஊருக்கு வெளியில் பெருமாள் எழுந்தருளி இதற்கென்று யிராசதாரர்களான சிலகிராமத்தார்கள் ஒரு புலியைப்பிடித்துக் கொண்டுவிந்து உத்ஸவாந்தத்தில் அதை விட்டுவிடுகிறது வழக்கம். அப்படி விபேட்டிருக்கதை ஆயுதபாணிகளான ஐந்தங்கள் துப்பாக்கியால் சுட்டுவந்தார்கள். சுமார் 50 - வருஷங்களுக்கு முன் இந்த உத்ஸவத்தைக் கூடவிரும்பு நடத்திவந்த துரையோருவர் அக் காலத்தில் ஒருவருக்குநேரிட்ட அபாயத்தைக் காரணமாக்கி உத்ஸவத்தை கிறுத்திவிட்டார் என்று தெரியவருகிறது. இந்த ஸந்தியில் திருநாராயண பூர்த்தில் நடந்துவரும் வழக்கம்போல பரஹ்மோத்ஸவம் நடத்தப்பிற்பாடு மூன்று நாளைக்கு பஞ்சமர்கள் கோவிலுக்குள் அதற்காக நியமித்திருக்கும் இடத்தில் வந்து பெருமானே ஸேவித்துப்போவது வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்போது இவ்வூரில் இரண்டொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தவிர வேறே கிடையாது. கண்டிக்கோட்டையார் பெருமானுக்கு திருவாராதனத்தைச் செய்வதவருகிறார்கள், இந்த ஸந்தியின் சரித்திரத்தை விசாரித்துப்பார்த்தால் அகோபிலமடத்தின் பெருமை நன்றாய்த் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ தேசாந்தரி.

(2)

ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு.

ருத்ரிமதீ விவாஹவிஷயமாய்ச் சென்ற வைகாசிமாவை ஸஞ்சிகையில் அடியேன் உதாஹரித்த வசநங்களெல்லாம் வைத்யநாத தீக்ஷிதீயம் - வர்ணகாம காண்டம் - கீரந்தலிபு 109-110 -வது பக்கங்களில் இருக்கின்றன. அவைகளை 'ஒரு ஆஸ்திகர்' கடாக்கிக்கவேண்டுமென்று பாராத்திக்கிறேன்.

புத்தங்கோட்டகம்,
ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியன்.

பரீதாபிஹு }
ஆடிமன் 30௨.

[கடிதங்கள் எழுதுகிறவர்களுக்கு அறிக்கை. - கடிதங்கள் எழுதுகிறவர்களின் அபிராயங்களுக்குப் பத்ராதிபர் உத்தரவாதமில்லை. கடிதங்கள் நல்ல காகிதத்தில் ஒருபக்கத்தில் தெளிவாக எழுதப்படவேண்டும். எழுதுகிறவர்கள் பெயரும் விலாஸமும் பத்ராதிபருக்கு வ்யக்தமாய் அறிவிக்கப்படவேண்டும். வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்.]

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

—00000—

(1)

க த ரி.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு,

கதிரி என்பது பாகாலா - தர்மவரம் ரெயில் மார்க்கத்தில் அனந்தபுரம் ஜில்லாவைச்சேர்ந்த ஓர் பெரிய ஊர். இது விஜயநகரத்து ராயர்கள் அரசாட்சி செய்துவந்த நாளில் பிரபலமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ அக்கிராமமாக விருந்ததாய்த் தெரியவருகிறது. தற்காலத்தில் இதர பட்டணங்களைப்போல இவ்வூர் க்ஷணதசையை யடைந்திருந்தாலும் பூர்வத்தில் அடைந்திருந்த பெருமையின் சின்னங்களை இப்பொழுதும் இவ்விடத்தில் காணலாம். ஆந்திர தேசங்களிலும் மேல்நாட்டிலும் பிரசித்தி யுடையதான ஒரு பகவத்ஸாந்திரி இவ்வூரிலிருக்கிறது. இந்த ஸாந்திரி திருவெவ்வுருர் ஸாந்திரியைக்காட்டிலும் இரண்டு பங்குபெரிது. இதில் கோவில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருலிஹமன். உத்ஸவமூர்த்தி அதிஸாந்தரமாய் ஸேவை வலாதிக்கிறார். இந்த ஸாந்திரி பூர்வத்தில் ஆதிவண் சடகோபஜ்யருடைய அபிமானத்தைப்பெற்றுப் பின் காலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த அழகிய சிங்கர்களாலும் உத்ஸவாதிகள் நடத்தப்பெற்றுவந்தது என்று அவ்வூரில் நான்கும் சொல்லிவருகிறார்கள். இந்த ஸாந்திரிக்குள் இருக்கும் புஷ்கரிணிக்கு பல நாகி யென்றுபெயர் வழங்கிவருவதால் அகோபில ஸம்பந்தம் நன்கு விளங்குகின்றது. நிகமாந்ததேதிகன், ஸ்ரீபாஷ்யக்காரர், நம்மாழ்வார் இவர்களுக்குத் தந்தனி ஸாந்திரிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கோவிலுக்குப் பின்புறத்தில் நீராழி

“உலகி ரோது மனமெ கிடுஹாவி ஸக்யோ ஸகெருவா த
வ காரீஸ கிடுவி வாஸ்யோ யபுவி ஸாயய ரியா தடிவி க்யாயா வா
கிவா லவெச லவதி கிவிஷ்ஹோநெ” என்று ஆசார்யன் பெரு
மாளிடம் விஜ்ஞாபனம் செய்தபடி, இதை இனி நடத்திவரும் ப்ர
காரங்களில் ந்யூநதை இருந்தாலும் அது பகவதிச்சாநீநமெ
ன்று எண்ணி நம்ஸூஹ் நுத்துக்கள் கூடிமைகொள்ள வேணுமென்
றும், அப்படி ந்யூநதைகள் வராமல் வித்வான்களும் இதரர்களும்,
பத்ரிகாக்கரஹணம் முதலான உபகாரங்களைச் செய்து அநுக்ரஹிப்
பார்களென்றும் பிறுத்திக்கப்படுகிறது. இதுவரையிலும் பத்ரா
திபத்வத்தை நிர்வஹித்துவந்த ஸ்வாமிக்குச் சிஷ்யஸபையின் நிர்
வாஹக கமிட்டியாருடைய நிரவதிகமான க்ருதக்ருதையையும்
இந்த அவஸரத்தில் ப்ரகாசிப்பது உசிதமாயிருக்கிறது. அந்த
ஸ்வாமியின் மிகவும்ஜ்ஞாநப்ரதங்களான உபந்யாஸங்களைப்படித்து
வந்த பத்ரிகை ஸூஹ்நுத்துக்கள் மேன்மேலும் அப்படிப்பட்ட
உபந்யாஸங்களை விரும்புவார்க ளென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.
இந்தப்பத்ரிகையின் வருத்தியில் ஸதா அபிநிவேஸமுள்ள அந்த
ஸ்வாமியும் இந்த மனோரதத்தை யதாவஸரம் பூர்த்திசெய்து ஒரு
வாரென்பதும் நிச்சயம். ப்ரீ ஸக்யமீந்ருவிஹ்மன் கைங்கர்யரூப
மாய் எண்ணி ப்ரசரிக்கப்படும் இந்தப்பத்ரிகை விஷயத்தில்
ப்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயிகளின் ஆபிமுக்யம் வருத்தியாகவேணு
மென்று விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியதில்லை யென்று நம்
புகிரேமம்.

இந்தத்தேசத்தில் வழங்கிவரும் பாஷைகளில் ஸம்ஸ்க்ருதத்
தினிடம் ஸாக்ஷாததாய் உண்டாகாமல் ஸ்வ
ஸவதேஸு
பாஷைகள்.

தந்த்ரமாய் ஏற்பட்டிருப்பவைகள்தமிழ், தெலு
ங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய நான்கே. இவை
கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஸம்ஸ்க்ருத சம்பந்தமில்லாத ப்ரக்ருதிக
ளும் ப்ரத்யய வர்க்கங்களும் ஏராளமாய் இருப்பதால் இவைகளை
ஸ்வதந்தர பாஷைகளென்று சொல்வது வழக்கமாக விருக்கிறது.
ஆகிலும் இவைகளிலும் ப்ரவரித்தங்களான கத்ய காவ்யங்களும்
பத்ய காவ்யங்களும் ஸாஸ்த்ரவிஷயங்களான க்ரந்தங்களும் பஹு
வாய் ஸம்ஸ்க்ருத பத வ்யாமிசரங்களாகவே இருப்பது தெரிந்த
விஷயம். இவைகளில் முந்தினதான தமிழ்ப்பாஷையில் ஸம்ஸ்

பத்ராதிரின் குறிப்புகள்.

ப்ரீ.

இந்தப் பத்ரிகைக்குப் பத்ராதிராயிருந்து ஆரம்பம்முதல்
இதை ஸ்லாக்யமாய் நிர்வஹித்துவந்த ப்ரீ. எஸ்.
வாஸுதேவாசார்யர், இந்த கைங்கர்யத்தை நட
த்திவரச் சில அஸௌகர்யங்களால் இனி ஸாத்தி
யப்படவில்லையென்று தெரிவித்ததின்பேரில், ப்ரீ அகோபிலமடத்
துச் சிஷ்யஸபையின் பொதுக்கார்யதர்சி, அவர் அபிப்ராயத்தை
அதுஸரித்து; அவர் அதிகார நிவ்ருத்தியை அங்கீகரிக்க வேண்டிய
தாயிற்று. சென்ற ஆடிமாஸத்திய ஸஞ்சிகைமுதல் ப்ரீ. வாஸுதே
வாசார்யருடைய பத்ராதிரித்வ ஸம்பந்தம் இதற்கு ப்ரப்தமா
கவில்லை. இந்தப்பத்ரிகையை ப்ரசரம்செய்துவரும் பொதுக்கார்ய
தர்சியே இனி இதன் பத்ராதிரிபத்வத்தை நிர்வஹித்து வருவதாய்
ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி நிர்வஹித்து வருவ
தில், ஏற்கெனவே பத்திரிகைக்கு விஷயப்ரதானானவர்கள் செய்த
வந்த வித்வான்களின் உபகாரம் அவிச்சின்னமாய்ப் பிந்தியும் நட
ந்துவருமென்கிற நம்பிக்கையே முக்யமான ஆலம்பநம். பொத
வாய் ப்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் விசேஷித்துத் தமிழ்நாட்டி லுள்ள
வர்களுக்கும் பகவத்ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வ
பாவங்கள் விசதமாய்த் தெரியவேண்டியதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்
டிருக்கும் இந்தப்பத்ரிகையை ஆஸ்திகர்களான எல்லோரும் அபி
மாநிப்பார்க ளாகையால், இதை நடத்திவருவதற்கு ஏற்படும்
பத்ராதிரிகள் நிமித்த மாதர்களாய் இருந்தால் போதுமானது.
இதுவரையிலும் இந்தப்பத்திரிகையை ஆதரித்துவரும் ஸூஹ்
நுத்துக்களின் ஸங்க்ய த்ருப்திகரமாகமே இருந்தாலும், செவ
வையாய்ப் பத்ரிகையை நடத்திவரவேண்டிய த்ரவ்யார்ஜநத்துத்
குப் பர்யாப்தமாகி வரவில்லை யாகையால், இதுவிஷயத்தில் பத்
ரிகை ஸூஹ்நுத்துக்கள் ச்ரத்தைசெய்து இதன் வ்யாப்தியை
விஸ்தரிப்பதில் உபகரிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

க்ருதக்கலப்பு மற்ற பாஷைகளில்பேல் அவ்வளவு அதிகமில்லை. யென்று சொல்லலாம். ப்ராசீடுக்களான சங்கத்தமிழ் என்னப்படும் காவ்யங்களில் தமிழ்ப்பதங்களை விசேஷமா யிருப்பதையும், பின்புள்ள கம்பன், புகழேந்தி, வில்லிபுத்தூரார் முதலானவர்களின் செயல்களில் ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் அதிகமாயிருப்பதையும் பார்த்தால், ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்கள் சிறப்படைந்த காலங்களில் அந்தப்பாஷையிலிருந்து பதங்களை இதரகவிகளும் தாராளமாய் உபயோகித்து அதனால் கௌரவம் சம்பாதித்தார்களென்றே தெரிய வருகிறது. மேலும் ராமாயணம், பாரதம், வேதாந்தம், அலங்காரம், ஜ்யோதிஷம், முதலான விஷயங்களில் முதனூல்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே இருப்பதுபற்றி அதுவிஷயமான தமிழ் க்ருதங்களிலும், ஸம்ஸ்கிருதபதங்கள் விசேஷித்திருப்பது ஆச்சரிய கரமில்லை. நாமிற்கு தமிழுக்குச்சொல்லது மற்ற தேசிய பாஷைகளுக்கும் ஸமானம். விசேஷித்து ஸம்ஸ்கிருதபதங்களை உபயோகிப்பதால் தான் தமிழ்ப்பாஷைக்குக் கௌரவமென்று சொல்வது மாத்ரம் சரியல்ல. கவியின் மகிமையால் சுத்தத்தமிழில் இருக்கும் க்ருதங்களும் படிப்பவர்களுக்கு எளிதில் அர்த்தத்தைக்கொடுத்து இனிமையாகின்றன. இதற்கு நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் பலபாகங்களுையே நிதர்சனமாகச் சொல்லலாம். 'கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்', 'நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்', 'வாயுந்திரையுக்கும் கானல் மட நாராய்' என்கிற திருவாய்மொழிகளும் மற்றும் அனேக திருவாய்மொழிகளும் ஸம்ஸ்கிருதக்கலப்பு அனேகமாய் இல்லாதவைகளாயிருந்தும் எல்லோர்க்கும் எளிதில் பொருள்படக்கூடியவையாய் இருப்பதை நாம் நன்றாய் அறியலாம். ஆகையால் அந்தந்த பாஷைக்கு ஸ்வரூபம் குறைவடையாமலிருக்க அந்தந்த பாஷாபிமானிகள் இதரபாஷைகளின் கலப்பைக்குறைக்க வழிதேடுவதே முக்யம். எந்த அர்த்தத்துக்கும் அநுகுணமான பதங்கள் பைஷயிலிருக்க, வேறு பதங்களை வருவிப்பது, தனவானுவன் பொருளை மறைத்து வைத்துப் பிறரிடம் கடன்வாங்குவதை ஒக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் வெகுகாலமாய்த் தமிழிலும் மற்ற பாஷைகளிலும் ஸம்ஸ்கிருதபதங்கள் கலந்துவருவதால் அந்த வழக்கத்தைத் தவிர்த்துச் செந்தமிழில் எழுதுவது ச்ரமகரமாயும் அதைப்படிப்போர்க்கும் கஷ்டமாயும் ஆகிறது. மேலும் விசேஷமாய் ஸம்ஸ்கிரு

தத்தில் பயிற்சியுள்ளவர்கள் தமிழ் தேசவாஸத்தினால் தமிழையே ஸ்வபாஷையாய்ச் செய்துகொண்டும் பேசுவதைத்தவிர மற்ற விதமாய்த் தமிழில் ச்ரத்தையற்றவர்களாய் ஆய்விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் செளகர்யத்துக்காகவே நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் 'மணிப்ரவாளம்' என்று சொல்லப்படும் ஸம்ஸ்கிருதம்-கலந்த தமிழ்நடை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நடையை அநுஸரித்த க்ருதங்களில் திருவாய்மொழியின் வயாக்யாநமாகிய ஆரூபிரப்படியில் தமிழ் மிகக்குறைவாயும் ஸம்ஸ்கிருதம் விசேஷமாயுமுள்ளது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலேகாசார்யர், நிகமாந்ததேசிகர், மணவாளமாமுனிகள் முதலானவர்கள் க்ருதங்களில் இரண்டுபாஷையும் சமபாகமாயிருக்கலாம். இவ்வளவு ஸம்ஸ்கிருதம் கலந்ததால் சுத்தத்தமிழர்களுக்கு இது விசித்ரமாயிருப்பினும், இந்த க்ருதங்களைப்படிக்கும் ஸம்ஸ்கிருதமறிந்த ப்ராஹ்மணதிகளுக்கு இந்த மிசரபாஷை ஸஹஜமாகவே அர்த்தங்கொடுக்கக் கூடியதாய் விட்டது. பல ஸம்ப்ரதாய க்ருதங்கள் இந்த மணிப்ரவாளத்திலிருப்பதாலும், அவைகளெல்லாம் நம்மவர்களுக்கு அறியவேண்டிய உபதேச க்ருதங்களாய் இருப்பதினாலும், அவைகளைப்படிக்க உபகாரமாக ஆகவேண்டுமென்று இந்தப்பதிகையில் ஸம்ஸ்கிருதக் கலப்புள்ள நடையே உபயோகிக்கப்பட்டுவருகிறது. இதனால் இதிலடங்கிய விஷயங்களை சுத்தத்தமிழில் எழுதுவது சரியல்லவென்றாவது, கூடாதென்றாவது நாம் எண்ணவில்லை. தமிழிலுள்ள நாலாயிரப்பரபந்தம் முதலான க்ருதங்களின்பொருளை நன்றாக அறிய, நம்மவர்களும் தமிழை லக்ஷணக்ரந்தங்களுடனும் லக்ஷ்யக்ரந்தங்களுடனும் கற்று அறியவேண்டுமென்று அவசியமே.

இந்தத்தேசத்தில் ஆஸ்துஹிமாசலம் உள்ள எல்லாத்விஜார்களாகிய ப்ராஹ்மண, சூத்திரிய, வைஸ்யர்களும் உபாகர்மம். தவறாமல் அதுஷ்டிப்பது உபாகர்மம் என்னும் கார்யம். 'உபாகர்மம்' என்பதற்கு, உபக்ரமம்

அல்லது ஆரம்பம் என்று அர்த்தம். அதாவது வேதாத்யந்தின் ஆரம்பம். ச்ராவண மாஸத்தின் பெளர்ணமாளையில் யஜுர்வேதிகளும், அந்த மாஸத்தின் ச்ரவணலக்ஷத்ரம் கூடிய திருத்தில் ருக் வேதிகளும், அதற்கடுத்த மாஸத்தின் ஹஸ்தலக்ஷத்ரம் கூடிய திருத்தில் ஸாமவேதிகளும் இந்த உபாகர்மத்தை அதுஷ்டித்து

வருகிறார்கள். குரு, சக்ராஸ்தமயங்களினாலும், ஸங்க்ரமத்தினாலும், க்ராஹணத்தினாலும் ப்ரதமோபாகர்மமும் சிலவேளை இதரோபாகர்மங்களும் செய்யவேண்டிய திருங்கள் பேதிக்கும். இது சிஷ்டர்களிடத்திலும் ப்ராமாணிகமான பஞ்சாங்கங்களிலிருந்தும் அறியவேண்டும். நம் சாஸ்திரங்களில் வேதாத்யயநத்துக்கு ஏற்பட்ட முக்யகாலம் உபாகர்மம் முதல் நாலரைமாதந்தான். இதன் முடிவில் வேதங்களின் உத்ஸர்க்கம் அல்லது விடுதல் என்னும் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். இது புஷ்யமாதம் பூர்ணிமையில் க்ரமமாய்ச் செய்யவேண்டியது. இப்படிச்செய்து கொஞ்சகாலம் அத்யயனத்தை நிறுத்திப் பிறகு சகல பக்ஷத்தில் வேதாத்யயநமும் க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் அங்கங்களின் அத்யயநமும் செய்யவேண்டியது இப்படி உத்ஸர்க்கம் செய்யாத தோஷத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக உபாகர்ம திருத்தில் நாம் 'காரோ' 'காஷீ' 'சு' 'பு' 'ராகாஷீ' 'சு' என்னும் மந்த்ரத்தை ஆயிரம் ஆவ்ருத்தி உச்சரிக்கிறோம். இப்படியே மறுதிருத்தில் நடத்திவரும் காயத்ரீஜபமும் 'ரீ' 'ய' 'ரீ' 'த' 'பு' 'ராயஸி' 'த' மாகச் செய்யப்படுகிறது. அதாவது வேதத்தின் உச்சாரணங்களில் ஏற்பட்ட ஸ்கலிதங்களுக்காக இந்தப்பிராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. கொஞ்சமேனும் வேதாத்யயநத்தில் ச்ரத்தையில்லாத ஆதுரிகப்ராஹ்மணர்களும் இதர்களும் இந்தப் பிராயச்சித்தங்களை நடத்திவருவது மிகவும் பரிஹாஸ்யமாகவே இருக்கிறது. ஆகிலும் விதிகளின்பலத்தால் இதை நித்யக்ரமாவாக நினைத்து எல்லோரும் அனுஷ்டித்து வருகிறோம். இந்த அனுஷ்டாநம் யுக்தமாகும்படி சிலர்களாவது உபநயநத்துக்குப் பிறகு பாலர்களுக்கு முக்யமான சிலபாகங்களை அத்யயநம்செய்து வைத்தால் ப்ராஹ்மணர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பெருமைக்கு அநுரூபமாயிருக்கும். இந்த உபாகர்மத்தின் முக்யபாகம் ஹோமமும், அத்யயனாரம்பமுகிலும், தத்காலத்தில் ப்ராயேண புது யஜ்ஞோபவீதம் தரிப்பதும், தர்ப்பணம் செய்வதுமே உபாகர்மத்தின் அர்த்தமாகிவிட்டது. இவ்வளவு ப்ராசீனமாய் நம் முன்னோர்கள் அனுஷ்டித்துவந்த கர்மமானது, இப்போது அனேகமாய் நாமமாத்ர சேஷமாய் ஆகிவிட்டது துக்ககரமாகவே இருக்கிறது.

END OF
ISSUE